

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Levande tro i drabbat Haiti

”Plötsligt kom några män springande och hojtande. På en enkel bår låg en kolerasjuk människa.”

Reportage från Baptiste Haiti sid 14

Himmelrikets hemligheter

”Långsamt och oförmärkt har gudsrikesbegreppet omformats efter mänsklig smak.”

Profetisk skärpa i bibelstudium från 1932 sid 23

- Jag fann en levande frälsare!

Doris Diaz har under många år varit medarbetare i Maranata-församlingens missionsarbete i Dominikanska republiken. Hon kom i kontakt med missionen genom doktor Socrates, en gudfruktig läkare som ständigt brann för att åka ut i fattigkvarteren och till haitiska bateyer för att ha läkarmottagningar. Socrates hade en grupp handplockade kristna medarbetare som alltid följde med. När han kom i kontakt med Doris, och märkte med vilken iver och omsorg hon engagerade sig för patienterna, bad han också henne att följa med. - Men jag är katolik! sa hon. - Jag vet att du har Jesus i hjärtat, och det är viktigast, sa Socrates, och hon följde med. - Då fick jag en uppgift som jag alltid velat ha, berättar Doris; att möta behovets barn, och få ge dem hjälp efter de resurser vi kunde åstadkomma, det fyllde livet med mening!

Reportage: Stina Fridolfsson

Doris kom från en enkel arbetarfamilj i San Pedro. Fadern arbetade med att köra sockerrör med båt till raffinaderiet där. Familjen bodde i arbetarbostad, och Doris föddes som det tredje av elva barn i familjen. Modern var mycket from, lärde barnen att böja knä framför en Mariabild varje kväll, och att läsa böner till radband. Mamman lämnade aldrig hemmet utom för att gå till kyrkan. Hon sydde alla barnens kläder och lärde även Doris att sy. Hon lärde dem också att läsa, så när de kom till skolan redde de sig bra. Doris tyckte om att vara i kyrkan och redan när hon var tolv år fick hon hjälpa till med barnmöten och katekesundervisning. Hon följde med präster och diakoner på hembesök i fattiga områden

för att också där hjälpa till med undervisning.

Doris fortsatte studera på gymnasiet och hade planer på att bli nunna, för att hon ville tjäna Gud. Men fadern sade bestämt ifrån. - Du är alldeles för svart för att passa som nunna, de skulle behandla

dig illa. Hon var tvungen lova fadern att slå denna önskan ur hågen. Sedan började hon drömma om att bli läkare. Men föräldrarna hade inga resurser att hjälpa henne med sådana studier. Pappan förlorade sitt arbete när sockerbolaget slutade köra sockerrör med båt, och blev djupt deprimerad. Han fick

hjärtinfarkt och var sjuk länge. Under den tiden tog han löfte av Doris att hon skulle kämpa för att studera till läkare. - Helt säkert kommer Gud att hjälpa dig, sa pappan. Han dog sedan, och lämnade så en änka med många barn. Men modern började sälja friterad mat tillsammans med barnen, och på det sättet hankade de sig fram.

Som nittonåring tog Doris studenten med fina betyg. Sedan arbetade hon intensivt för att få ihop studiemedel för att bli läkare. Hon fick ett halvtidsjobb då hon arbetade med bokföring, och dessutom arbetade hon på en frisersalong. Hon lärde sig även sy skjortor, sängöverkast och andra avancerade syjobb. På så sätt fick hon in medel till hemmet och den stora familjen, men bar fortfarande på drömmen om att få studera till läkare. En präst såg en

Doris, här tillsammans med Stina och församlingssystem Clotilde.

dag henne gråta i kyrkan och undrade vad problemet var. När hon talade om att hon så gärna ville studera till läkare, lovade han att hjälpa henne. Han ordnade ett rum på ett sjukhus i huvudstaden där hon kunde bo då hon studerade på universitetet. Det gick bra för henne; hon hjälpte till och med sina kamrater med deras uppgifter mot lite betalning, och dessutom skötte hon tvätten till universitetets laboratorium. Efter ett par år fick hon sedan bostad hos sin syster som gift sig och flyttat till huvudstaden. Med diverse extrajobb lyckades hon bekosta sina studier och efter sex år fick hon arbete på ett sjukhus som akutläkare.

Då drabbades hon av en svår olyckshändelse. Hon skulle bära en bricka med instrument in till en operationssal, och gick då igenom ett rum där det stod en gastank som exploderade. Allt började brinna, hon höll på brinna inne, men en läkare sprang in och räddade

tid, men äktenskapet höll inte länge. Han drack mycket sprit och det orsakade konflikter i äktenskapet. Hon skilde sig från honom och fick så ensam ta hand om sonen Ronny.

Doris var färdig läkare 1981 och hade också kommit i kontakt med karismatiska katoliker, vilka hon tyckte om att umgås med. De hade friare möten, och hon vågade äntligen skaffa sig en bibel på spanska, vilken hon ivrigt studerade. Och här kommer vi fram till tiden då hon träffade doktor Socrates, och började följa med honom på operativa läkarmottagningar varje lördag, ut till bateyer och andra fattiga områden.

Socrates såg med vilken iver och kärlek Doris deltog så ofta hon kunde. Doris berättar att hon hade en speciell ledstjärna i sitt liv:

- Jag hade beslutat att arbeta fem dagar i veckan för lönen, en dag för de fattiga och en dag för Herren.

kunde tänka sig arbeta på ett evangeliskt läkarcenter, Consultorio Popular Cristiano, som han drev. Han hade sett hennes handlag och hjärtelag. Hon tvekade, och bedyrade

Doris hjälpa till. Förutom att hon följde med och hjälpte till med inköp av de mediciner som behövdes, erbjöd hon sig att hålla föredrag för dem som kom till mottagningen. Hon

Trots hårt arbete och egen svaghet har Doris tid för behövande. För många har läkarmottagningarna med Doris hos Comunidad Maranata varit enda möjligheten till läkarvård.

“Det gäller att alltid utnyttja tiden till att hjälpa sina medmänniskor och vinna dem för himlen.”

henne med risk för sitt eget liv. Doris blev liggande på sjukhus i nära ett år, och gick igenom flera operationer där man sydde i hennes huvud och ansikte för att få bort de fula ärr efter branden. Sedan gifte hon sig med den läkare som varit till stor hjälp för henne under denna svåra

Innan en läkarutbildad person i Dominikanska Republiken får sin legitimation, ska han göra ett års tjänstgöring ute på fältet. Det handlar om att tjänstgöra i regeringens mobila kliniker runt om på landsbygden. När Doris avslutat denna tjänst passade Socrates på att fråga om hon

att hon faktiskt var katolik, och undrade hur det skulle gå. Men Socrates talade om för henne att det viktiga var att hon hade Jesus i hjärtat, och med detta besked svarade Doris ja till den erbjudna tjänsten. Socrates hade också träffat syskonen i Comunidad Maranata, och besökt möten där. När han hörde att Ulla Näsholm var utbildad barnmorska, frågade han henne om också hon kunde tänka sig att arbeta på hans mottagning. Svenska sjuksköterskor har god administrativ utbildning och Socrates trodde att Ulla skulle ha en hel del yrkesskicklighet att tillföra, förutom att hon var en Herrens tjänarinna och missionär. På så sätt kom Doris att lära känna först Ulla och sedan Comunidad Maranata.

När Arne Imsen, vilken grundat Maranataförsamlingen i Stockholm, kom på besök, föreslog han att Comunidad Maranata, som nu börjat med alfabetisering av fattiga barn i området, skulle inbjuda till medicinsk mottagning ett par gånger i månaden. Han bad

talade om hur man undviker smittosamma sjukdomar och parasiter och vad man bör äta för att få den näring kroppen behöver.

Förutom sin utbildning som allmänpraktiserande läkare, valde Doris som specialitet kardiologi. Med tanke på att hennes far bröts ned av en hjärtinfarkt, ville hon gärna skaffa sig kunskap om hur man vårdar hjärtsjuka. Hon har med åren blivit både känd och erkänd som duktig hjärtläkare och har flera gånger inbjudits till speciella konferenser, där hjärtspecialister från stora delar av världen samlats.

Doris kom att umgås allt mera med sina evangeliska vänner och besökte ofta syskonen i Comunidad Maranata. Som katolik hade hon oftast upplevt att de evangeliskt kristna uppträdde som katolikernas fiender, men när Doris kom i kontakt och började arbeta tillsammans med doktor Socrates och Comunidad Maranata, kändes allt så

forts sid 10

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag, Bromma 2011

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: **www.maranata.se**
E-post: **info@maranata.se**

Mission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) **do.maranata.se**

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
E-post: **bmc@maranata.se**

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Kasta din mantel - få en himmelsk vision

Asta Olausson

Även denna höst har Maranataförsamlingen haft bibelskola. Det har varit en fantastisk undervisning med förnyelse i hoppet och i längtan efter att få se Jesus med trons ögon. Som nyfrälst läste jag ett bibelord jag upplevde som ett villkor för att bli bevarad: "Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham." Det var så stort att få leva i denna levande uppenbarelse om himmelen, om vårt mål och om vår gemenskap med Herren Jesus Kristus.

I Markus 10:46-52 läser vi:

- De kom till Jeriko. Och när Jesus lämnade staden tillsammans med sina lärjungar och en stor folkskara, satt en blind tiggare vid vägen, Bartimeus, Timeus son. Då han fick höra att det var Jesus från Nasaret som kom, började han ropa: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig!" Många sade till honom strängt att han skulle tiga. Men han ropade ännu högre: "Davids son, förbarma dig över mig!" Jesus stannade och sade: "Kalla hit honom!" Man gjorde det och sade till den blinde: "Var vid gott mod. Stig upp! Han kallar på dig." Mannen kastade då av sig manteln, sprang upp och kom fram till Jesus, och Jesus frågade honom: "Vad vill du att jag skall göra för dig?" Den blinde sade: "Rabbuni, gör så att jag kan se igen!" Jesus sade: "Gå, din tro har frälst dig." Och genast fick han sin syn och följde Jesus på vägen.

Tiggaren som satt utanför Jeriko var ingen anonym varelse, vilken som helst, utan han nämns vid namn. Det är just Bartimeus, Timeus son. Han ber till Jesus: "Ge mig min syn igen." Han hade redan haft sin syn, han hade träffat Jesus, och visste vem han var. Och då han nu fick höra att Jesus var på väg, upplevde han att han längtade efter att återigen få tag på det som hade gått förlorat under tiden han levte i Jeriko, att återigen få sin syn; att få tag på synen, uppenbarelsen av Jesus, av hemmet där ovan.

Vi som lever idag bombarderas med intryck. Vi sitter och surfar på internet kanske natten igenom. Vi surfar på andliga sidor med till synes goda budskap, och det är så mycket information som fyller våra sinnen; det blir så många moment. Vår blick sänks och blir

horisontell istället för vertikal. Tiggaren hade levte i Jeriko där allt det som själen hungrar efter tycktes finnas, sådant han hade mättat sitt liv med. Men det visade sig vara bara luft; det försvann. Mannen upptäckte att han hade förlorat sin syn, den levande blicken på Jesus. Han visste att nu då Jesus kom förbi så var det hans tillfälle, och han ropade: Jesus, förbarma dig över mig! Folket ville hindra honom, men det hjälpte inte. Han var så angelägen om att få tag på det som han en gång hade haft. Jesus visste vem han var. Det var Bartimeus, Timeus son.

Bartimeus kastade av sig sin mantel och kom fram till Jesus. Det betyder att det kostade ett pris; manteln, beviset på den karriär han hade haft i Jeriko, då han levde i sina horisontella sammanhang. Det var där han hade skaffat sig en massa bevis på sin kunskap och vad han var värd. Allt detta kastade han nu av sig. Genom att kasta sin mantel betalade han det pris som handlade om honom själv; *allt* för att oförbehållsamt överlämna sig åt Jesus.

Då frågar Jesus: Vad vill du att jag ska göra dig? Bartimeus måste komma till Jesus, han måste bekänna för Jesus vad han hade för behov, att han på nytt ville kunna se, få tillbaka visionen, få sina andliga ögon öppnade.

Ögonsalva kostar ett pris. Den måste köpas. Mannen kastade sin mantel. I Uppenbarelsebooken uppmanas vi: Gå och köp ögonsalva, betala det pris det kostar; allt sådant vi sätter värde på här i tiden men som inte har något med himmelen att göra. Då får vi vår syn igen, den som vi hade då vi var nyfrälsta, innan allt kom som började skymma blicken. Det kan vara sådant som vi värderar högt och som vi tror att människor uppskattar och värdesätter.

Det gäller att ha till ögonmärke de ting som inte synas, att vara utrustad med trons ögon. Men tron är inte var mans. Vi har fått en dyrbar tro som vi måste vara rädda om, och bli bevarade i. Vi har ett evigt hopp och vi äger en boning därhemma i härligheten. Ett sådant hopp för evigheten innebär ett meningsfullt och innehållsrikt liv. ■

Bön i Jesu namn!

Det enda sättet att verkligen vinna seger är att få det andliga övertaget mot de makter som binder människorna. Vi lever faktiskt i ett totalt krig där det ena riket måste beseгра det andra. Då vi kommer med proklamationer om Guds rike, då menar vi reellt att Guds rike skall uppenbara sig så att människor i ett ögonblickligt födelseunder kan bli Gudsrikets medborgare. Då måste de makter som binder människorna fördrivas. Det finns bara en möjlighet att uppleva den segern, och det är att man genom bönen bereder sig själv för uppdraget, men sedan också genom bönen blir villig att utrustas för det och utföra det. Alltsammans sker genom ett kontinuerligt fortgående tjänande i böns ande och atmosfär.

Ett bibelstudium
om bönen av
Arne Imsen 1979.

Det är emellertid inte bara så att vi genom vårt böneliv vinner enskilda människor för Gud, utan ett faktum är att vi genom våra böner utövar ett oerhört politiskt inflytande. Det låter väldigt konstigt, och det här har många kristna svårt att förstå. De tror att de måste rösta för att utöva politiskt inflytande eller agera i politiska partier; att man måste gå med i KDS (nuvarande kd), Broderskapsrörelsen eller Folkpartiet för att utöva ett politiskt inflytande. Verkligheten är fastmer den att det är bedjarna som utövar det starkaste politiska inflytandet, fastän de vanligtvis inte är medvetna om det.

Det finns några konkreta böneämnen givna i Bibeln. Människan kan hamna i tusen olika situationer om vilka det bara allmänt sägs att vi får bedja om vad vi vill och Gud hör bön. Men det finns faktiskt också bestämda, fasta böneämnen som vi bör betrakta som helt obligatoriska. För det första skall vi bedja för kungen och överheten. Vår för skulle vi vara anbefallda göra det, om inte det vore så att vårt böneliv utövar inflytande? Vi skall genom våra böner utöva ett direkt inflytande över enskilda individer, maktbärare men också på de organ de förfogar över. Där ska vi utöva ett sådant inflytande att vi genom vårt böneliv skyddar landet mycket mer än en hel försvars- eller angreppssarmé kan göra. Så är det sagt, och så ska det fungera. Jag blir förfärligt förvånad när jag gång på gång möter människor som flåsar i sina strävanden att uppnå ett slags politiskt inflytande för att, som det heter, påverka. Och så underlåter de att använda de starkaste av alla vapen. Lägg märke till att då det gäller detta erbjudande så finns ett villkor. Det måste bli en koncentration och verklig samling omkring något konkret och väsentligt.

Det står i Skriften att vad två eller tre komma överens om att bedja... Därmed

har man ju redan från början uteslutit politiska metoder, för de politiska metoderna förutsätter ju massans engagemang. Har man inte mängden med sig, då har man inga möjligheter att på traditionella vägar nå fram till något politiskt resultat.

Men här sägs att om man skall nå fram på den här vägen, då måste två eller tre komma överens att bedja om någonting, och det innebär ett avskiljande. Alltså; några måste avskilja sig för speciella ting och inte ge sig förrän det föreligger bönesvar. Här upplever jag att församlingen lever i mörker. Om vi vågade träda fram i namnet Jesus – det är den ena myndigheten, men den andra myndigheten som förstärker den första är vår endräkt. Att vi är eniga ger ytterligare makt åt den endräkt som vi äger med avseende på val av böneämne. Vi är inte splittrade i olika intressen eller anderriktningar, utan vi är enade *"Vad två eller tre komma överens att bedja om det skall beskäras dem av min Fader som är i himmelen."* Där vidgar Jesus begreppen för oss och gör klart att här handlar det inte om den enskildes böner eller om individuellt bedjande, utan Jesus ger en klar undervisning och besked om hur församlingen skall fungera.

Det som fått oss att församlas är ju inte det att vi har ett socialt arbete eller andra aktiviteter, utan att vad två eller tre komma överens att bedja om skall beskäras dem av min Fader som är i himmelen. Det som ger församlingen denna auktoritet och gör den trovärdig är Jesu närvaro. Med trovärdighet här menar jag inte den good-will som församlingen kan skapa i världen, utan den trovärdighet som församlingen genom att hålla fast vid namnet Jesus och åberopa vad Jesu närvaro utövar i andevärlden. Andevärlden har respekt för oss och mörkrets krafter måste vika. Häri ligger en väldig hemlighet. Jag skulle önska att vi kunde se detta klarare. Vi borde läsa bibeltext på bibeltext som klargör denna styrka

för oss. Gud delegerar först åt sitt folk sin makt och härlighet för att vi ska bli hans präster på jorden. Men detta som i förstone delegerats en hel nation, det överföres sedan på individen, enskilda människor där det alltså inte är fråga om yttre arrangemang utan inre tjänande. Varenda kristen som har tro på Jesus Kristus är en präst. Vad ska då en präst göra? En präst har en ställföreträdande uppgift, han företräder inte sig själv, utan andra.

Här sätts vi in i ett oerhört eskatologiskt sammanhang. Nationen Israel skulle utföra en prästerlig funktion för hela världen, det var Guds plan. De fick myndighet att vara Guds företrädare inför världen och världens företrädare inför Gud i en prästerlig funktion. De skulle alltså på detta vis utöva ett oerhört inflytande. Det kom de väl också att göra i två riktningar. Då Israel levde nära Gud var hela världen välsignad men när de avföll så blev det globalt mörker. Förändringarna är tydliga under historiens gång, det kan man utläsa i vad som sker med Israel. När denna nation fungerade enligt sin kallelse, då var läget annorlunda. Deras avfall orsakade att mörker och fördärv utbredde sig över hela jorden.

På nytestamentlig mark är ämbetet vidgat. Nu gällde det inte en enskild nation utan alla de heliga har utrustats med prästerliga funktioner och uppgifter. Det är inte bara fråga om ett tillstånd och en värdighet, utan det handlar först och främst om en funktion. Här tycker jag vi knapp har nuddat vid ytan, för om Israel hade sådan betydelse för den övriga världen, då måste ju församlingen ha en mycket större betydelse, som får mycket mer långtgående konsekvenser, eftersom Jesus har kommit och försonat hela världen med sig själv. Hela världen är försonad med Gud genom Jesus Kristus, och vi har fått uppgiften att vara försoningens sändebud. Gud manar: låten försona eder med Gud. Det gäller prästerliga funktioner som verkar i två riktningar. Dels verkar de inåt till församlingens uppbyggelse. Vi är satta att tjäna varandra med de gåvor Gud har gett oss var och en. Det är ju självklart

att vi på det sättet skall tjäna varandra, uppbygga varandra, hjälpa varandra så att vi blir ett för Gud avskilt, heligt och funktionsdugligt folk.

Men vi fungerar också i en annan riktning: den utåtgående riktningen. Vi är präster för hela världen. Vi skall utföra en prästerlig funktion därigenom att vi överlämnar åt världen försoningens evangelium; kärlekens budskap. Allt som ligger hindrande i vägen för att detta budskap ska nå fram till människorna måste vi röja undan genom våra böner. Vi ska inte bara konstatera att det finns svårigheter, ridåer och hinder. Genom våra böner ska vi röja undan dem, så att Guds plan och vilja kan genomföras.

Vi behöver bli mer frimodiga och anspråksfulla inför Gud. För det första ska vi komma i Jesu namn med överenskomna böneämnen. Förenade omkring dessa böneämnen måste vi på nytt börja göra anspråk på det som är våra självklara rättigheter.

När jag ser detta, tycker jag att allt annat verkar så tarvligt. Det politiska grälet verkar löjligt. Det politiska spelet är ju en parodi, eftersom ingen rör på den verkliga, bakomliggande orsaken till att det är på det ena eller andra sättet. När den kristna församlingen så träder fram med sin profetiska förmåga att analysera förhållanden och genom sina böner avslöjar

efter honom. Han söker efter en man som skulle kunna ställa sig i rämnan till landets försvar, mellan Gud och människorna.

Gud gav oss Jesus Kristus, halleluja, men det innebär inte att Gud gjorde sig oberoende av oss. Han har nu begränsat sig till Jesu Kristi församling. Det Jesus Kristus gjorde, det skall vi nu göra. På samma sätt som han bad för lärjungarna ska vi nu be för de heliga. På samma sätt som Jesus bad själavårdande och församlingsvårdande, på samma sätt bad lärjungarna, och så skall vi bedja.

Det ligger makt i detta. Det är något som himlen bejakar och säger sitt amen till. Det är in på den här vägen Gud vill leda församlingen. Hit vill han ha oss, så att vi får förtroende för Gud och inte nöjer oss med att teoretiskt övertyga varandra om att det vapen som Gud har placerat i våra händer och i sin oändliga kärlek anförtrött oss verkligen kan användas.

Jag nämnde Mose som ett exempel på en profet och medlare som bad för hela folket. Mose står där mellan Gud och folket. Vi skulle kunna ta andra exempel bland profiler ur Gamla Testamentet. Daniel står också där mellan Gud och folket. Där ser vi igen detta eskatologiska perspektiv, där bedjaren anförtröts hem-

Vi är satta att tjäna varandra med de gåvor Gud har gett oss var och en, så att vi blir ett för Gud avskilt, heligt och funktionsdugligt folk.

den direkt orsakssammanhangen. Två eller tre bedjare betyder av den anledningen mer än hundratusen väljare. Två eller tre med makt i sina böner betyder mera för ett land än hundratusentals väljare i en kristen förening eller religiöst parti. Det här får vi inte glömma.

Det finns väldigt många exempel. Vi skulle kunna ta Mose som ett strålande exempel på hur han beder för folket och genom sina böner räddar Israels barn. Han ställer sig mellan Gud och folket med sina böner. Vi läser i Skriften att Gud söker efter människor som frågar

ligheter som rör både tiden och framtiden. Han fick ett oerhört perspektiv som ett skådande, vakande öga, så att han var väl orienterad och nästa generation kunde återopa vad han hade sagt.

Vad hade den ene profeten varit utan den andre? I en hel räckta träder de fram i olika generationer som ett underbart sammanhang eller som en levande ström. De återopar vad Gud hade sagt i föregående generation om den tiden. De kan alltså via det de själva har hört och

mottagit och orienterat sig, begära av Gud. Då de begär av Gud blir de också själva redskap och nycklar till att öppna dörrarna för det folk som de beder för. Det visar sig att Israels folk inte är någon isolerad företeelse. Fångenskapen var ingenting som bara angår en liten betydselösa nation. Den fångenskapen var en världsangelägenhet, inplacerad i ett profetiskt sammanhang och angår i allra högsta grad hela världen. Maranata är inget obetydligt fenomen.

Det är något som angår hela världen.

De andliga skeendena är betydelsefulla ting som vi inte får underskatta. Vi får inte heller bedöma dem utifrån hur många det är som ställer upp för olika rörelser, utan vi måste se det i det profetiska perspektivet, och då får vi rätt uppfattning om vad det egentligen handlar om. Maranata och andra fenomen i tiden som parallellt med varandra eller kanske också från tid till annan uppenbarar sig, är inga tillfälligheter. Det finns ett sammanhang, det finns en underbar ström som går igenom tiden och Gud bor därinne. Det är en ström av glädje och profetisk makt, en ström av klarhet och en ström av liv. Den går genom generationerna och den här strömmen är en levande förbindelse med själva ursprunget. Det gäller att man inte förlorar den, utan har kvar denna levande kontakt med de eviga källorna.

Daniel bad intensivt därför att han hade kommit att ge akt på vissa ord som hade uttalats av profeten. De orden gav honom inspiration att bedja. Då fick han se ting som han tidigare inte riktigt hade haft grepp om. Han fick se att de politiska förhållandena hade sin motsvarighet i en osynlig andevärld. Han fick se att furstarna över olika världsriken hade sin motsvarighet i den andliga världen. Han fick också veta att då han började bedja satte han evighetens krafter i rörelse. Det var inte politiska eller militära aktiviteter, utan evighetens furstar började röra på sig. Det är där det måste ske en förändring om det skall bli något bestående resultat. Vi måste genom våra böner driva tillbaka furstarna. Det kan vi inte göra utan att vi också genom bönen blir förtrogna med vilka de är. En av Guds folks furstar uppenbarade sig så småningom för Daniel och sa: "Från första dagen du började

bedja, så utgick befallning..." – och han satte sig i rörelse! Från första dagen han började bedja hände det något i den osynliga världen, någonting som inte Daniel kunde registrera. Den andra dagen var det lika tyst som den första och den tredje och den fjärde – det hände ingenting. Men det skedde någonting i den osynliga världen. Där var det en intensiv aktivitet och det är den aktiviteten vi måste få igång genom våra böner, för

ett budskap till Daniel. Han sa att redan från första dagen Daniel började bedja, så började det hända saker och ting. Det utspelade sig ett samtal mellan de två storheterna: Daniel och andefursten. Fursten informerade honom om vad som hade ägt rum och vad som skulle komma att ske. Med den kunskapen var Daniel oslagbar, för han behövde inte längre treva eller vara osäker, utan fick absolut visshet om vad framtiden hade i sitt sköte.

Två eller tre med makt i sina böner betyder mera för ett land än hundra tusentals väljare i en kristen förening eller religiöst parti.

då finns det förutsättningar för bestående förändringar. Daniel var ensam när han bad. Vi har fått fullmakt att bedja i Jesu namn. Vi har mycket större makt i våra böner än det Daniel hade, mycket större möjligheter, därför att vi kan komma i namnet Jesus. Vi kan bedja om mycket större och underbarare ting än det Daniel kunde göra. Han bad i överensstämmelse med vad Jeremia hade sagt. Vi kan bedja i överensstämmelse med vad Jesus har sagt. Vi kan komma med Jesu egna ord: "Större ting än dessa skolen I göra, ty jag går till Fadern."

Sedan har vi också detta faktum att när två eller tre beder överenskomna böner, ger det oss väldig makt. Vi kan bedja tillsammans på ett så oerhört utmanande sätt, att himlen måste sätta sig i rörelse, och det av olika skäl. Inte minst på grund av det faktum att Gud aldrig kan ljuga. Det gäller inte din och min rättfärdighet, utan Guds rättfärdighet. Gud kan aldrig tillåta att något av hans löften faller till marken, för han är rättfärdig. Men inte bara det, han är dessutom trofast, det vill säga, han kan aldrig förneka sitt eget ord eller konstruera om och förändra det. Det han har sagt är han också mäktig att hålla.

Vi är alldeles för insnörda i vår egen tunga värld. Gud vill att vi skall få perspektiv, komma ut och röra oss på vida områden. Israels folks furste kom med

Det är viktigt att vi får denna uppenbarelsens kunskap så att när vi upplever förvecklingarna som äger rum i samband med det Gud skall göra, inte ramlar av till höger eller vänster, eller påverkas och styrs av opinioner som verkar starka under korta perioder fram till själva frigörelsen av de resurser som Gud egentligen vill se användas för hans verk.

Det är viktigt när vi har bedit och det börjar röra på sig, att vi inte påverkas av tillfälligheter. Det fanns väldigt många odds emot att Israels barn skulle få återvända till landet. Inte minst tillståndet bland dem. Majoriteten hade acklimatiserat sig i världsriket och trivdes väldigt bra där. De hade skaffat sig bostäder och arbete, de hade byggt upp en kultur och en struktur och de hade dessutom också klarat av den religiösa sidan genom ett nytt gudstjänstliv, anpassat efter fångenskapen. Så egentligen hade de både den sociala, ekonomiska och religiösa tillvaron tillrättalagd. Dessutom ägde de ju världsríkets skydd, vilket de ju tidigare inte hade då de var i Israel. Bättre ur alla synpunkter!

De levde vid Babels floder sitt ostörda, lugna och harmoniska liv. Det var en jämförelsevis liten minoritet som längtade tillbaka till Jerusalem. De kunde inte sjunga Sions sånger i främmande land, men lägg märke till; det var bara ett fåtal som alls ville sjunga Sions sånger. Fångvaktarna sa att de skulle sjunga, men de ville inte. Sina harpor hade de

hängt i pilträden. De flesta sjöng andra sånger och trivdes med det. De hade acklimatiserat sig och fått en ny kultur och en anpassad religion. De var anpassade till fångenskapslivet och ägde dessutom något som de tidigare inte hade haft. De hade fått världsríkets skydd, de levde ganska säkert och tryggt.

Då kom ediktet, som var orsakat dels av Daniels böner och dels av den väckelsetroende minoriteten som fortfarande fanns kvar i Babylon. De var oroliga, för de ville tillbaka till Jerusalem, till högtidernas stad. De ville först och främst tillbaka för att återuppbygga templet. De såg det raserade templet som ett fruktansvärt bevis på ett djupt och allvarligt

avsteg och en gudsförgätenhet som de icke uthärdade. Därför längtade de tillbaka.

Det var den här gruppen som sedermera också grät och jublade då grunden till templet var lagd. Då bröt ett jubel loss, en lovsång. Man grät och jublade. Det gick inte skilja på gråt och jubel, därför att man var så gripen över det man såg: att grunden till Herrens tempel var lagd. Det var framför allt de som hade varit med tidigare, som reagerade så. Det kunde inte ha varit särskilt många, men de som varit med tidigare kände igen något av det som ägt rum där på platsen. När de såg att grunden var lagd, då rördes deras hjärtan och de blev helt förkrossade inför den anblicken.

Vi ska dock inte glömma att de som återvände från Babylon var en jämförelsevis liten grupp, som under stora svårigheter och påfrestningar återvände. Det var de som hade upplevt Gudsrikets realiteter och i ett profetiskt perspektiv såg att det inte handlade om att lösa tillfälliga materiella behov, utan de upplevde att de var inne i ett eskatologiskt sammanhang, ett skeende där de var föremål för Guds handlande och fick vara redskap för hans planer. Det var den gruppen som fick en sådan oerhörd betydelse för Israels folk. De utgjorde basen för det nya folket.

Daniel bad och frigjorde så väldiga krafter. De satte sig i rörelse och i ett ögonblick öppnade sig dörrar in i nya världar och tog sig synlig form. Konung

Kores trädde fram med sitt edikt, han utfärdade fullmakt för Israels folk att återvända till sitt land. Och Guds folk började sätta sig i rörelse.

De bad och löste ut de andliga lagarna, bönerna synliggjordes i mäktiga bönesvar. Gud bor därinne, Gud leder, Gud för

och institutioner. Vi beder om förändringar som måste ske. Det behöver inte innebära att människor blir frommare. Det kan tvärt om innebära att det blir ännu svårare för oss, men fronterna blir klara så att det uppenbaras vem som är Gud – den Gud som svarar med eld är

Vi ber så att avguderiet avslöjas och gränserna blir uppdragna så att människorna vet vad de skall göra för att komma fram till ett medvetet liv i Gud.

fram i segertåg. Tänk om vi vågade tro detta i mycket större utsträckning!

Det finns också andra tydliga exempel på bönsens makt. Om vi läser om profeterna kan vi iaktta hur de beder. En av profeterna ber exempelvis så här: *"Herre, förnya i dessa år dina gärningar"*. Han ropar om förnyelse och insatt i ett historiskt sammanhang så förstår vi att det finns särskilda orsaker. Profeterna beder och därigenom att de beder kommer de att få en oerhörd betydelse för hela sitt folk, men de blir också föredömen för oss och ger oss vägledning och undervisning som vi kan praktisera när vi tar till oss Guds ord.

På samma sätt som profeten bad: Herre, förnya i dessa år dina gärningar, så kan vi bedja om nya gärningar. Förnya gärningarna ibland ditt folk, med ditt folk! Förnya, uppenbara dig, blotta din arm med hjältekraft! Vi kommer på ditt eget ord, o Fader, och begär i Jesu namn. Vi begär med profeterna, vi begär med de heliga, men vi begär framför allt i sonen Jesu Kristi namn. Vi kommer i namnet Jesus. Vi beder för kung, för fosterland och regering, vi beder för riksdag. Vi beder Gud om förändringar; djupgående förändringar. Om det är nödvändigt med personförändringar, så låt det bli sådana. Är det nödvändigt med lagändringar, låt det ske. Alla de förändringar som är nödvändiga för att Ditt verk skall ha framgång. Gud, vi beder om förändringar med avseende på regering, riksdag, våra styrande myndigheter på alla områden, på alla nivåer. Vi beder för skola, massmedia

fortfarande Gud. Vi ber så att avguderiet avslöjas och gränserna blir uppdragna så att människorna vet vad de skall göra för att komma fram till ett medvetet liv i Gud.

Var oerhörda möjligheter som vi med större frimodighet borde göra anspråk på. Två eller tre bedjare som träder fram inför Gud med överenskomna böner, med myndigheten i Jesu namn och makten som enheten skapar, utövar ett mycket större politiskt inflytande än alla politiska grupperingar som samlar sig för att påverka med avseende på folkmoralen och andra områden i samhällslivet.

Då vi beder och på detta sätt begär förändringar, medverkar vi till att förändringar verkligen sker. Det fungerar på ett underbart sätt, även om vi inte alla gånger är medvetna om själva händelseförloppet och kan genomskåda sammanhangen. Jag vill än en gång påminna om Daniel som bad och redan från första dagen då han börjat bedja så utgick befallning om att vissa ting skulle ske. Det var åtgärder som Daniel inte fick veta förrän efteråt. Då blev han underrättad om att redan från första dagen hade befallning utgått. Det kunde förefalla som om himlen var stängd och att det inte skedde någonting, men hela tiden var det en oerhörd aktivitet på högsta nivå som ett resultat av Daniels böner.

I Uppenbareleboken ser vi hur de kristnas böner får världspolitiska konsekvenser i konflikten mellan makterna. Vi

möter bedjarna, inte som en underordnad minoritet, en betydelslös grupp eller en sekt, men en överordnad maktfaktor.

Elia var en man av samma natur som vi. Han bad och himmelen öppnades. Han bad och himmelen stängdes. Han bad sitt folk in i nöd och vända, han bad det också in i frigörelse och räddning. Alltsammans detta tillhörde hans stora uppgift, för att det skulle bli uppenbarhet för Guds folk att Gud är Gud, sannfärdig och helig, rättfärdig i allt vad han företar sig.

Det står ingenstans i Uppenbarelseboken hur många som bad, men bönerna samlades upp i skålar i himlen. De här skålarna vändes och så tömdes dess innehåll över jorden.

-Och när Lammet bröt det sjunde inseglet, uppstod i himmelen en tystnad, som varade vid pass en halv timme. Och jag fick se de sju änglar, som stå inför Gud; åt dem gavs sju basuner. Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret, och han hade ett gyllene rökelsekar; och mycken rökelse var given åt honom, för att han skulle lägga den till alla de heligas böner på det gyllene altare som stod framför tronen. (Upp. 8:1-3).

Här blottas en stor hemlighet för oss. Det är inte nog med att vi beder, utan Jesus beder tillsammans med oss. Allt som brister i våra böner, det lägger Jesus till och när bönen kommer fram inför Fadern, så finns ingen brist i den. Då vi börjar bedja så får vi assistans på högsta nivå.

Jesus träder till och så tillför han våra böner det som fattas för att fullheten ska bli uppenbarad. Jesus är garantin för att vi skall få uppleva bönelivets fullhet så att det inte blir några brister. Vi kanske inte vet vad vi skall bedja om, med avseende på våra personliga böneämnen. Vi kanske inte kan formulera oss med avseende på vad som är bäst för vår tid. Men vi kommer med Ordet, löftet, profeternas förutsägelser och i Jesu namn. Då träder Jesus till. Där ligger storheten, ära vare Gud. När dessa böner bärs fram på högsta nivå i höjden i tronhimlarna, så överlämnas makt åt den verkställande gudomen att utföra Guds befallningar. Då vänds skålarna, rökelsekaret, och så sker mäktiga ting på jorden.

Att bedja om något i Jesu namn innebär

att Jesus träder upp på vår sida. På samma sätt som du och jag praktiserar denna enhet i Anden, så finns denna enhet i höjden. Vi får synliggöra den enhet som redan existerar mellan Fadern och Sonen. Det finns ingen splittring mellan Fadern och Sonen, med avseende på avsikt och mål. Gud vill leda oss så att vi kan bedja med en mun, med ett hjärta och en själ. När bönesvaret kommer, så upptäcker vi att det här är ett resultat av vad vi bedit om. Det ligger i harmoni med Guds vilja och plan.

Då det är enhet i himlen och enhet på jorden, så blir det ett underbart samarbete. Vi samarbetar på jorden på samma sätt som de samarbetar i höjden. Himmelen och jorden samarbetar med en gemensam målsättning. Vilken? Jo, att jorden skall befrias, att mänskligheten skall förlossas, att skapelsen skall frigöras. Det är en förening, ett samfund. Vi står här på jorden som behovets barn med våra löften. I himlen finns löftenas uppfyllare med alla sina resurser och på samma sätt som Fadern och Sonen är ett med avseende på uppfyllelsen, är vi ett med avseende på behovet. När våra enade behov möter den enige fulländaren, då blir det en

de bad i enhet och helighet. Vad bad de om? Att Guds vilja skulle förverkligas, att den skulle uppenbaras.

Det är inte alls säkert att de var många, men det var alla de heliga. Det är naturligt för alla de avskilda att bedja samma böner, därför de är iklädda samme ande och kommer att förenas i detta böneliv allteftersom Guds vilja får dominans i deras liv. De blir avskilda för uppgiften, för målet.

De heliga är också avskilda med avseende på metoden. De tänker sig inte bön och partipolitik. När de beder så väntar de på ett ingripande som betyder mera än alla deras insatser. De räknar med att Gud skall lägga något till. Gud skall utföra något mera; långt utöver vad de kan bedja eller tänka. Ordet kommer att gå i bokstavlig uppfyllelse. "Honom som förmår göra mer..." Vi beder, men han lägger till. Mer och mer, och vi beder i Jesu namn, det är makt och myndighet. Det presenteras i tronhimlen och svaret kommer. Även om vi inte ser det alla gånger så snart, även om vi inte upptäcker eller känner det. Kanske tvärtom motståndet

Vi kommer med Ordet, löftet, profeternas förutsägelser och i Jesu namn. Då träder Jesus till.

fullständig harmoni, en utjämning. Det är väldigt viktigt att vi beder i Jesu namn tillsammans, att vi begär tillsammans, så att Herren Jesus kan träda till och lägga ytterligare rökelse. Det heter i fortsättningen av texten: "Och mycken rökelse blev givet åt honom, för att han skulle lägga den till alla de heligas böner på det gyllene altare som stod framför tronen." Det är inte angivet hur många de var, men det står om vilka de var: heliga. Det står inget om kvantiteter, men det står mycket om kvaliteter. Det står ingenting om hur många de var, men det står om hurudana de var. De var heliga, det vill säga avskilda för uppgiften. De var alltså inte splittrade, förvärldsligade, söndrade eller ljumma i sina böner. De var avskilda, så när de bad så bad de med makt och tyngd,

ter sig hårt och ogenomträngligt, men resultatet kommer! Våra böner kommer att verka oerhört omfattande. De kommer att verka vidsträckt, visionärt och genomgripande. De kommer att påverka individer, samhällen och nationer. Alla de heligas böner kommer att påverka världsriken.

Låt oss förena oss med de heliga och anropa himmelens Gud, för det blir seger. Gud vinner seger. Om vi vill vara hans medarbetare i denna tjänst, i detta verk så kommer också resultatet att bli underbart. ■

Jag fann en levande..

forts från sid 3

annorlunda. Hon upplevde dem som sina verkliga syskon. Och hon började känna sig så tom när hon var i katolska kyrkan. Tavlor med bilder av Maria och helgonen var utan liv, och det där med att tända ljus och läsa böner till radband var så dött.

Så blev hon inbjuden till Maranatafolkets konferens i Latorp, dit hon reste tillsammans med Ulla. Det blev en väldig upplevelse hela veckan, med syskon som tillbad Gud så annorlunda – utan korstecken – men man kände att Gud var så nära. Brödsbrytelsen upplevde Doris som något helt revolutionerande:

- Jag kände att Jesus Kristus själv var där och delade brödet och vinet.

Mot slutet av veckan var det ett möte där några skulle döpas. Doris satt med och tittade, men plötsligt grep hon tag i Ullas arm: - Jag står inte ut längre, jag måste få bli döpt! Doris kände att himlen var öppen, att hela skaran av syskon i konferensen var under Guds andes kraft. Det fanns inte kvar ett spår av tvivel om att dessa syskon verkligen var Guds barn, och hon ville inte stå utanför den välsignelse det innebar att få tillhöra Guds församling. Man fick snabbt ordna fram kläder så att Doris kunde döpas, och så blev också hon en lem i församlingen.

Sedan gruvade hon sig för hemresan. Vad skulle hon säga till den katolske prästen, till sin mamma och grannarna? Men det spelade ingen roll längre vad de kunde ha för synpunkter. Doris hade funnit en levande Frälsare.

- Jag vet att han kommer och hämtar oss hem en dag, säger Doris. Han har lärt mig att jag inte längre behöver tända ljus, jag får vara ett ljus. Jag behöver inte gå via påven och katolska hierarkin, jag kan kommunicera direkt med Gud. Jag är så tacksam att jag får ha en levande Frälsare!

Doris har gått igenom tider av sjukdom och lidande. Hon fick

en hjärtinfarkt för några år sedan och blev reducerad till krafterna. Hon har ofta värk. Men aldrig att hon säger nej till att hjälpa behovets barn som kommer till hennes hem och vädjar om att få medicinska eller andliga råd. Varje tisdag kväll samlar Doris i sitt hem ungdomarna från den metodistförsamling där hon varit aktiv allt sedan hon flyttade till området där hon nu bor, Villa Mella, ett villaområde i utkanten av Santo Domingo. Hon inbjuder pastorn att ha bibelstudium med ungdomarna. Om han inte har tid att komma så undervisar hon själv och bjuder dem sedan på någon förfriskning. Varje torsdag kväll inbjuder hon grannarna till bön och bibelläsning. Ofta får hon besök av någon sjuk som söker råd och hjälp. Om någon behöver vård på sjukhus kan Doris säga åt dem att komma till sjukhuset där hon arbetar och då hjälper hon dem där. När hon kommer till Comunidad Maranata, har hon alltid något Guds Ord och en brinnande

Doris har genom sina besök i Sverige kommit Maranatasyskonen mycket nära. Här vittnar hon i tältet sommarkonferensen 2006.

väckelseappell om omvändelsens nödvändighet och vikten av att vittna för sina medmänniskor om Jesus.

Doris betonar alltid varje människas evighetsvärde. Hon använder sin yrkesutbildning för att på allt sätt hjälpa sina medmänniskor.

Avslutar detta reportage med att citera det bibelord Doris nyligen läste i ett väckelsemöte hos Comunidad Maranata:

-Vänta alltså tåligt, bröder, tills Herren kommer. Se, hur jordbrukaren tåligt väntar på jordens dyrbara skörd, tills den får höstregn och vårregn. Var också ni tåliga och styrk era hjärtan, ty Herrens ankomst är nära. (Jak 5:7-8)

Det gäller att alltid utnyttja tiden till att hjälpa sina medmänniskor och vinna dem för himlen. Doris är med sitt liv en verklig själavinnare. Vi tackar Gud för sådana skördearbetare! ■

Ett träd

Vittnesbörd av Gertrud Johansson

Den här världens furste försöker få oss tillbaka in i all den där smutsen som vi lämnade då vi blev frälsta. Vi ska gå en annan väg, leva ett annat liv. Vi har ett annat mål, en annan önskan och längtan i vårt liv, att förverkliga något helt nytt, med evighetsvärde.

Nu för tiden hör man i kristenheten förkunnelse om, att när man blivit frälst kan man fortsätta sitt liv som det var förut, och så har man frälsningen som en sockertopp på livet. Det där stämmer inte. Vårt liv är radikalt förändrat efter frälsningen; vi har blivit omvända och går en annan väg. Det innebär en stor och radikal förändring i våra liv. Annars är det ingen sann frälsning och omvändelse. Vi måste lära oss förstå och genomskåda när vi hör en sådan förkunnelse. Gud är den som har berett frälsning för oss, han har gett oss Jesus. Jesus har gett oss nytt liv. Vi har fått ett hopp, ett evigt liv. Det är så värdefullt, stort och fantastiskt, och nu får vi vandra som visa människor, på ett sätt så att vi verkligen tar vara på det liv som vi har fått. Det kan gå illa om vi inte förstår dessa ting. Då kan vi bli bedragna av den här världens furste, som försöker få oss tillbaka in i all den där smutsen som vi lämnade då vi blev frälsta. Vi ska gå en annan väg, leva ett annat liv. Vi har ett annat mål, en annan önskan och längtan i vårt liv att förverkliga något helt nytt, något som är av evighetsvärde. Vi ska inte låta oss bedragas att fortsätta med det smutsiga som man sysslar med i världen.

Jag ska läsa några verser ur Psalm 1 som talar till oss så oerhört starkt.

planterat vid vattenbäckar

I första versen läser vi säll – alltså salig. Vi vill väl alla vara saliga? Vi vill väl ta vara på den salighet vi har fått?

-Säll är den man som icke vandrar i de ogudaktigas råd och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där bespottare sitta.

Här handlar det om vad vi icke ska göra. Vi ska inte vandra i de ogudaktigas råd längre. Och vi ska inte träda in på syndares väg. Och vi ska inte sitta där bespottare sitta. Var sitter de? Vi ska inte sitta där de är. De säger: Jesus kommer inte. Det ser ni väl. Allting har varit sig likt sen världens begynnelse, ingenting händer! De talar otro, att han inte kommer. Men vi vet att han kommer! Vi ska inte sitta tillsammans med dem, vi ska inte ha gemenskap med människor som säger på det sättet. Vad har vi med dem att göra? Vi kan vittna för dem att Jesus kommer snart, om att vi fått ett nytt liv. Men jag ska inte sitta där och ha gemenskap med dem. Jag vill att det liv jag har fått av Jesus ska växa. Det är inte fråga om någon gärningslära eller lagiskhet; att så här måste man göra och så här för att bli frälst. Nej, frälsta har vi blivit på grund av nåd. Jesus har frälst oss!

I den lekamliga världen vet vi att en del barn kan vara väldigt välartade och lydiga, de äter den nyttiga maten och växer upp och blir starka och friska. Andra kan vara olydiga, springa bort. De kan äta väldigt onyttiga och olämpliga saker. De kan ge sig iväg dit de inte borde vara. Det kan gå väldigt illa för barn som gör på det sättet. På samma sätt är det med de andliga barnen. Om man inte lyssnar till varningens röst, om man inte lyssnar till förmaningarna, om man inte hör på de råd som vuxna erfarna människor ger, så går det illa i det andliga livet. Vi ska växa oss starka genom att ta emot vad Han har att ge.

Vad vi framför allt behöver, är att bli uppfyllda av den helige Ande. Men då måste vi befinna oss där Guds Ande verkar. Då måste vi sitta där med vår kropp, vara där Guds Ande är å färde, där Guds Ande verkar. Därför är det så viktigt att gå till varje möte, varje samling och ta vara på allt för att få detta. Visst kan Guds Ande vara var som helst, men den största sannolikheten är väl att du blir döpt i den helige Ande där Guds folk församlas och beder, sjunger och prisar Herren! Det är inte särskilt troligt att du blir fylld av den helige Ande när du sitter framför TV:n hemma, eller om du sitter i biografسالongen eller någon annanstans; där bespottare sitta. Du bör inte sitta där. Vill du bli fylld av den helige Ande, så måste du sitta där Guds Ande är verksam. Då kan du få ta emot och bli fylld av honom, därför att ditt handlande, vart du går, visar vad du vill ha. Vill du ha Guds Ande, då går du dit Guds Ande är verksam. Vill du bli fylld av Honom, ja, då sitter du där Guds folk är och prisar Herren! Då kommer ditt andliga liv att växa sig starkt.

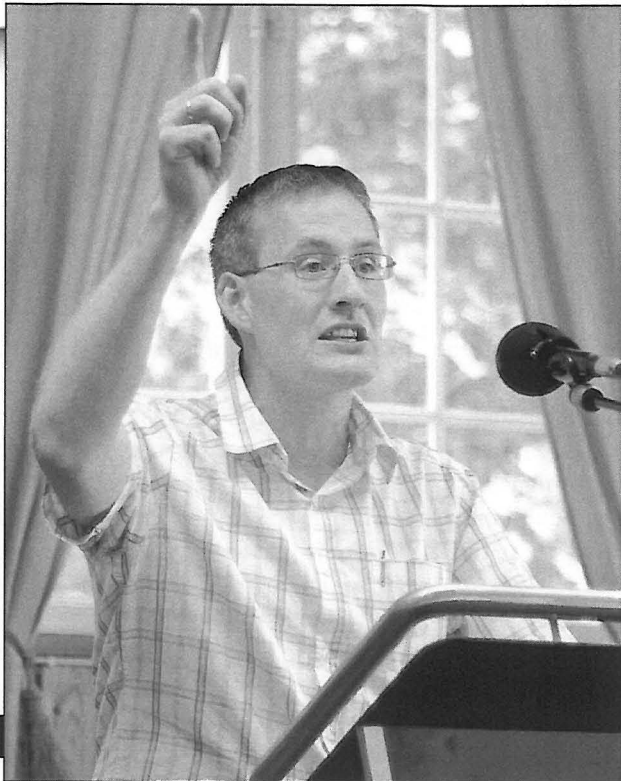
Du och jag har ansvar för vad vi gör. Vi har hört citeras "Frambär era kroppar som ett levande, heligt, Gud välbehagligt offer". Din kropp måste gå dit där du ska vara, din kropp måste vara med där du ska vara

när du blir fylld av Honom. För det är genom din kropp du ska kunna göra Guds vilja. Kallelsen till dig är individuell, men Guds plan för dig har med helheten i församlingen att göra. Guds plan för dig är underbar. Om du börjar med detta, om du säger nej till allt det andra, går bort ifrån de vägar där bespottarna går, där ogudaktiga befinner sig. Om du går bort ifrån de vägarna, och istället söker Herren, då kommer du att få smak på det nya livet. Du kommer att uppleva att du vill ha mer och mer av det himmelska manna som har en så fin smak. Den framträder så småningom när du blir avvand allt det andra som har förstört dina smaksinnen. För allt det du får i världen fördärvar ditt smaksinne, men börjar du äta av det himmelska mannat, så kommer ditt smaksinne att bli helat, och du vill ha mer och mer av Jesus. Han har en underbar plan för dig. Kom in i den!

Mätte vi alla bli fyllda av den helige Ande och få växa till och förverkliga Guds vilja som han har tänkt. Han har en plats och en plan för dig i sitt verk. Han är så underbar, och du får lära känna hans vägar och gå på dem. Det står att vi ska fly bort ifrån syndarnas väg. Men det står också att den är säll som har sin lust i Herrens lag och tänker på hans lag både dag och natt.

- Han är såsom ett träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i sin tid, och vars löv icke vissna; och allt vad han gör, det lyckas väl.

Detta kan bli din verklighet. Du kan växa dig stark i Herren. Det beror på dig själv, vad du söker i ditt dagliga liv. Se till att du är där Guds Ande är verksam. Herren har lovat oss den helige Ande. Ingen är utanför, alla kan få ta emot den helige Ande till uppfyllelse, andedop och ett överflödande liv. Det finns där för dig! Amen. ■

- Kan en människa stå rättfärdig inför Gud?

Appell av Michael Hafsahl

- Kan en människa stå rättfärdig inför sin Skapare? Du kan inte fly ifrån denna fråga. Om du går upp på de högsta höjder, om du går ned i de djupaste djup, om du vänder dig mot nord, syd, öst eller väst – förr eller senare kommer du att ställas inför denna fråga. Det kommer att krävas ett svar av dig. Det är den absolut viktigaste frågan, för hela evigheten beror av vad du har för svar.

I dag är det exakt 24 år sedan jag blev döpt. Det var sommarkonferens, jag hade blivit andedöpt torsdag kväll, och blev döpt lördag kväll. Jag är så glad för att frälsningen håller. Det man har i Kristus är något alldeles underbart som inte världen på något sätt kan förstå eller greppa tag i. Man måste själv komma till Jesus och uppleva frälsning. Uppleva vilken underbar kraft det finns i Jesu namn.

Om jag gick ut på gatan och frågade de tio första människorna jag mötte vad de har för uppfattning om de kristna – om jag då förutsätter att de människor jag möter inte är kristna, så tror jag de kommer att säga: - Jag tror de har det ganska tråkigt. Det är så mycket lagar, bud och regler. Om man ska vara en kristen, så finns ingen glädje kvar. Många har den uppfattningen om oss kristna, vilket är en total missuppfattning!

I Apostlagärningarna läser vi om Filippus som fick fly från Jerusalem. Han kom ned till Samarien, och predikade Kristus för samarierna. Resultatet av hans predikan läser vi också: - "Det blev stor glädje

i den staden." Det är sanningen om kristenlivet. När man får höra budskapet om Jesus Kristus, så skapar det glädje i människors liv. En som var i härligheten hos Gud steg ned för din skull. Han dog på ett kors för din skull, han blev lagd i en

nöjd och glad. Om männen som Filippus talade med i Samarien står det inte att de fick något nytt. Inga nya kameler, ingen ny stuga vid Medelhavet – ingenting av allt det vi tror vi måste ha för att livet ska bli bra. Men han predikade Kristus,

- Världen har många frågor, men få svar.

grav för din skull, han uppstod på tredje dagen för din skull, och nu välkomnar han dig in i sin gemenskap. Det blev stor glädje i staden.

Vi människor har vår uppfattning av vad som måste till för att vi ska bli glada. Jag måste ha ett bättre hus. Jag måste ha en båt i skärgården eller en stuga uppe i fjället. Då blir jag glad. Eller så ska jag ha den nyaste modellen av BMW, med luftkonditionering och det hela – då blir jag

och det blev stor glädje i den staden, pris ske Gud!

I Jobs bok, som är bland de äldsta skrifter vi har i Bibeln, heter det så här:

-Kan en människa stå rättfärdig inför Gud, kan en människa vara ren inför sin skapare? (Job 4:17)

Det här är kanske frågornas fråga: "Kan en människa stå rättfärdig inför Gud?"

Världen har en mängd frågor, men samtidigt väldigt få svar att komma med. Det ställs frågor i media, det ställs frågor

överallt där människor möts. Hur, varför? Man tänker att vi som är kristna borde kunna komma med svar. Vi bör komma med svar på det politiska området, på det ekonomiska området, på områden som har med mänskliga relationer att göra. Man tycker att vi ska komma med svar på allt detta. Men vi har en fråga att ställa som är mycket viktigare än allt detta. Och den är formulerad i Jobs bok: Kan en människa stå rättfärdig inför Gud? När man säger detta till människor, så säger de: "Det måste väl vara väldigt egoistiskt att bry sig om en enda människa, hur hans förhållande är till Gud! Det måste finnas större saker att bry sig om. Tänk på alla problem i världen. Tänk på människor som lever i det jordbävningsdrabbade Haiti. Det borde vara något att tänka på. Tänk på svältkatastroferna i Afrika! Tänk på vad som hände i Japan! Det finns större ting att bry sig om än en enda människas förhållande till Gud. Det här måste vara viktigare än en enda människa."

Det är sant att det finns viktiga frågor som pockar på vår uppmärksamhet. Men jag vill ändå påstå att den fråga jag nu ställt är så mycket viktigare för den enskilda människan. Det kommer en dag, då varje människa blir tvungen att svara på den här frågan: - Kan en människa stå rättfärdig inför sin Skapare? Och min fråga är: vad har du kommit fram till för svar på denna fråga? Du kan inte fly ifrån den. Om du går upp på de högsta höjder, om du går ned i de djupaste djup, om du vänder dig mot nord, syd, ost eller väst – förr eller senare kommer du att ställas inför denna fråga. Det kommer att krävas ett svar av dig.

- Kan en människa stå rättfärdig inför Gud? Det jag här säger är den absolut viktigaste frågan, för hela evigheten beror av vad du har för svar på denna fråga. Därför alla människor kommer en dag att stå framför Gud och avkrävas svar. Vad har du människa att ställa fram den dag frågan ljunder? Jag är en god människa. Jag har gjort mitt bästa. Jag har varit god och snäll, trevlig och rar. Jag har försökt leva upp till en viss standard. Jag har gjort vad jag kan... Min vän, jag är ledsen – det räcker inte den dagen.

En gammal predikant sa så här en gång: Tänk på en röntgenapparat, multiplicera den med evigheten, så förstår du kanske någonting av hur Gud ser. Han ser igit, han vet hur det är fatt, och vad du

själv har att komma med. Det du har räcker inte när den frågan ska ställas, för Gud är en rättfärdig domare. Därför kommer ingenting av det människan har att ställa upp med att nå upp till Guds standard. Gud är helig, Gud är ljus. Det heter att vår Gud är en förtärande eld.

Problemet är att människans syn på Gud är helt inadekvat. Man ser en så liten Gud. Man tror att det man själv har räcker till. Sanningen är att det är totalt otillräckligt. Men vi har något annat att komma med, pris ske Gud. Och jag är så glad att jag har hittat det svaret, att jag har funnit lösningen på frågan som jag presenterar för dig här. Svaret är Jesus

Kristus, pris ske Gud!

Jag vet inte om du har hittat svaret på frågan om en människa kan stå rättfärdig inför Gud. Men jag lyckönskar dig att du nu tagit del av detta budskap och har fått höra att det finns ett svar. Det är Jesus Kristus, och han vill möta dig till frälsning och befrielse. Han önskar inget annat än att du ska öppna ditt hjärta och säga: Herre, kom in i mitt liv, förvandla mig och gör mig till en ny människa. Tag ut stenhjärtat, och sätt in ett hjärta av kött!

Du kanske är en kristen som tänker: det här når inte jag upp till! Men Gud vill möta också dig. Det heter så här i Efesierbrevet:

- Ja, han har uppväckt oss med honom

- Svaret är Jesus Kristus, pris ske Gud!

Kristus, pris ske Gud! Jag säger åter, det är Jesus Kristus, och ingen annan. Han är svaret på frågan: - Kan en människa stå rättfärdig inför Gud? Och jag säger för tredje gången: Ja, det kan hon om hon vänder sig till Jesus Kristus. Om hon kommer till honom, kan hon svara ja på frågan. Man kan peka på Jesus och säga: Jag har tagit min tillflykt till den här mannen. Det är Honom jag litar på här i tiden Jag har tagit min tillflykt till honom. När man står inför Gud med sin egen kraft och rättfärdighet, så räcker det inte till, men om du kommer och pekar på Jesus: Det är honom jag litar på, det är honom jag satsat på – då ska du veta att det räcker för tid och evighet. Om du tagit din tillflykt till Jesus Kristus, om du tagit din tillflykt till Golgataverket, om du tagit din tillflykt till Jesu blod, då ska du veta att det räcker. Det är det enda som räcker, det enda som gör att en människa kan stå rättfärdig inför sin Gud.

Men det är inte bara svaret på den frågan, det är också svaret på alla andra frågor människan ställer sig. Det är svaret på människornas förhållande till varandra. Om man ska komma i rätt förhållande till sina medmänniskor, så gäller samma svar, och det är Jesus Kristus. Hur ska man kunna leva i frid; i rätt förhållande till sina bröder och systrar? Hur ska man kunna älska varandra? Svaret är: Jesus

och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus (Ef 2:6)

Det står inte att han ska sätta oss där någon gång i framtiden. Det står att han har satt oss med honom i himlen, i Jesus Kristus! Det är vad du är inbjuden till! Till detta är du hälsad välkommen! Också du kan få uppleva det här! Har du hört något så underbart? Han har uppväckt oss med honom! Vi som var döda, vi som inte hade någon möjlighet. Han har uppväckt oss med honom! Men det slutar inte där. Han har satt oss med Jesus Kristus i den himmelska världen. Idag är du välkommen att ta del av gemenskapen, ta del av kärleken, ta del av hela det fantastiska livet som finns hos Jesus Kristus.

Ta emot Jesus Kristus, så ska du få uppleva den glädjekälla som porlar fram inifrån, ett flöde som ingen kan stoppa, som ger glädje, frihet och evigt liv. Jag önskar att jag kunde ropa dig in i Guds rike, men det kan jag inte. Du måste själv öppna ditt hjärta och säga ja till Jesus. Jag lyckönskar dig till att ta detta steg. Öppna ditt hjärta, säg: Ja, Herre, kom in och förvandla mitt liv! Då kommer också du att få ta del av detta. Ta emot det i Jesu namn! Amen. ■

De sjöng om Guds t

Reportage från bergsbyn Baptiste i Haiti

Text: Stina Fridolfsson

Det var en sällsam upplevelse att åka till samhället uppe i de haitiska bergen, några mil från dominikanska gränstationen Elias Piña. Vi körde på ganska hyggliga vägar de tjugofem milen från Santo Domingo till haitiska gränsen, men sedan var vägen plötsligt bara en smal och gropig grusväg, som hade passat bäst för en liten åsna att gå på. Men vår jeep klättrade tålmodigt de slingriga vägarna upp till Baptiste, tungt lastad med mediciner, skolmaterial och livsmedel.

När vi kom in i samhället, så upptäckte vi plötsligt ett känt ansikte bland dem som satt utanför husen längs gatan. Det var **Marcelo**! Han log med hela ansiktet och hälsade oss välkomna. Hans fru **Fifa** hade dagen innan fött en liten flicka, som genast fick namnet **Rebecka**. Marcelo är den broder som flyttade från Palavé i Dominikanska

republiken med sin familj för ett par månader sedan. Han har länge önskat få flytta tillbaka till sin hemby, och nu, när församlingen kunde köpa hans hus i Palavé, så gjorde han slag i saken och flyttade med höggravid hustru och fyra barn. **Jessica**, den äldsta flickan som på ett särskilt sätt fått församlingens hjälp, då hon växte upp med sin gammelmormor som inte kunde

syskon! Modern Fifa är fortfarande mycket ung, kanske 26 år, och mycket glad över att de flyttat till Baptiste:

-Här är så lugnt, och vi bor så bra, förklarade hon.

Väl framme städade vi rummen i det hus som församlingen hyr mitt i samhället, och lagade en enkel måltid på gasplattan. Vi fick höra att efter sista stormovädet för tre veckor sedan, har man inte haft ström i Baptiste. Vi skyndade på för att hinna dela

Stina i Baptiste.

ta hand om henne riktigt, bor sedan flera år åter hos sin mamma och styvfadern Marcelo. Och med nyfödda Rebecka har hon fyra små

ut de livsmedelkassar vi hade med till några familjer innan det blev mörkt. Marcelo följde med och hjälpte till att bära, visa vägen och tolka. Dagen

Marcelo och Fifa med barnen. Familjen gjorde uppbrott från Palavé i Santo Domingo och flyttade till Baptiste.

Under dagarna i Baptiste gjordes många hembesök. Sean och Veronica hälsar på Claudine som lider av polio.

rofasthet

därpå var planerad för långpromenad till Mont-Leon, som ligger fem kilometer från Baptiste ännu längre upp i bergen. Vår ambition var att överlämna skolmaterial till broder **Luka** som driver skola där. Men vi mötte honom sent på eftermiddagen, då han kom traskande från Mont-Leon där han varit och förberett inför skolstarten som tydligen är först om ett par veckor. På grund av alla svårigheter Haitis nyvalde president haft med att bilda en hållbar regering, har regeringen flyttat fram skolstaten till mitten av oktober månad. Vi hade ju tänkt gå dit och göra ett reportage från skolan. Nu fick vi den här gången nöja oss med att överlämna skolmaterial och medel till driften till broder Luka. Men det innebar att vi fick tid över till andra hembesök och samtal med människor som kom till oss.

Förbi vårt hus går den smala kärrvägen längre upp mot bergen. Plötsligt kom en skara människor, springande och hojtande. Två av dem bar en enkel bår, där det låg en människa. De hade kursen mot kliniken som låg hundra meter längre ner. Människorna som stod samlade i små grupper utanför vårt hus stelnade till och talade lågmält med varandra. Och på våra frågor svarade de att, jovisst,

det var ytterligare en som insjuknat i kolera som man nu sprungit med för att hinna till vårdcentralen medan det fanns chans att rädda honom. Under de två dygn vi var i Baptiste var det åtminstone fem kolerasjuka människor som på detta sätt bars till sjukhuset. Vi hade också tillfälle att se kolera kyrkogården som ligger en bit bortom den andra, med 21 nygrävda gravar. Av de begravna var fyra barn.

När vi besökte vårdcentralen kom vi i samspråk med ett kubanskt läkarpar, **Aime** och **Manuel**, som förestår kliniken. När de hörde att vi kom från Comunidad Maranata i Santo Domingo, lyste Aime upp och sprang och hämtade Maranatatidningen som broder Marcelo passat på att ge dem, när han kom till sjukhuset med Fifa. De är ju spansktalande, och uppskattade att få en skrift på spanska.

– Jag har läst hela tidningen, sa hon förtjust.

Läkarparet talade om hur svårt det är att hjälpa människor som saknar resurser, att kolera patienter snabbt måste få dropp och vätskeersättning för att inte dö. Enligt lag är all vård av kolera patienter fri, men ändå finns det läkare som skrupellöst exploaterar sjuka människor och kräver betalning för att hjälpa. Nyligen anmälades en läkare som blev suspenderad av den orsaken.

Den kubanske läkaren Manuel blev då insatt som chefsläkare för kliniken.

Bakom kliniken finns ett tält där det för tillfället låg fyra kolera patienter på enkla träbänkar och fick dropp under läkarnas överinseende. De mediciner vi hade med oss kunde vi försäkra oss om att de delas ut fritt till dem som har akuta behov av hjälp. Det känns som en droppe i havet, men vi påmindes om att allt som är skänkt av kärlek till Jesus blir till maximal välsignelse.

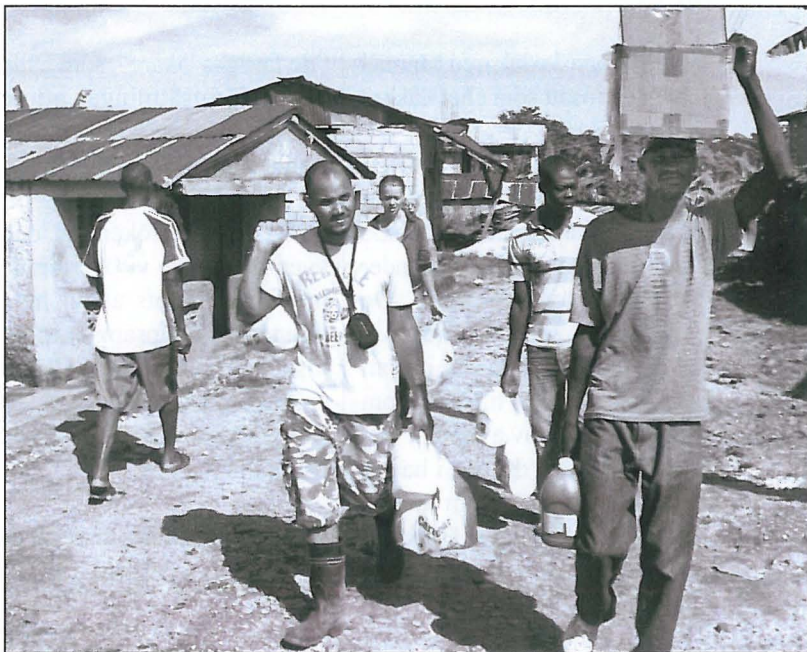
Det blev naturligtvis känt att gruppen från Comunidad Maranata i Santo Domingo kommit med hjälp av olika slag, och flera behovets barn kom på besök. Det var mödrar med sjuka, undernärda barn, som vi nu kunde hänvisa till läkaren Katthy, allmänt kallad

”de fattigas läkare”, som hade bättre förutsättningar att se vad behovet var hos dem som kom till oss. Katthy driver en enkel läkarmottagning dit många fattiga söker sig, och även dit kunde vi överlämna mediciner. Trots att vi hela tiden hade hjälpsamma människor med oss som tolkade språket, så var det svårt att riktigt förstå vad alla behövde för hjälp.

Det kom också en yngling på kanske tjugo år, och visade foton av en skara barn. Med tolkhjälp av en annan yngling, Edne, som kunde spanska, fick vi veta att efter jordbävningen i Port au Prince för snart två år sedan kom en skara barn som mist sina anhöriga i jordbävningen, att sändas till Baptiste, där många familjer öppnade

Kolerans härjningar gick inte att undgå. Övan bärs en patient till byns läkarklinik. Nedan ser vi kolera patienter inlagda på kliniken. För den akuta situationen har man satt upp ett tält på gårdsplanen.

Matkassar och medicinlådor. Allt ska bäras. Syskonen på plats ställde gärna upp med att bära och visa vägen.

sina hem och tog emot dessa hjälplösa som fosterbarn. Den unge mannen som nu kom och visade foton av barnen, brukar samla dem några gånger i veckan och ha litet aktiviteter – något av dagis-verksamhet. Han hoppades på att vi skulle kunna hjälpa till med material för att sysselsätta dessa barn. Ett par hundra barn, som naturligtvis skulle vara glada över minsta hjälp. Jag satt stum och tittade på foton av barnen. Så deras förvåntansfulla ansikten riktade mot fotografen, och kände det skriande behovet. Här har fattiga

familjer, som vanligtvis har många munnar att mätta och trångt med bäddar i hemmen, ändå öppnat hemmen för att hjälpa ytterligare en medmänniska. Hyresvärderna för det lilla huset vår församling hyr däruppe, har också tagit hand om en liten flicka, ett syskonbarn som föddes en månad före jordbävningen där hennes föräldrar omkom. Hon stod tillsammans med en större flicka och tittade på oss, medan Edne berättade för oss om hennes livsöde.

Första morgonen vaknade jag innan gryningen utav sång.

Flerstämmig, utan instrument. Det gick inte urskilja orden, och för övrigt kan jag inte creol, men sången kom så starkt och med text på mitt eget modersmål till mitt hjärta:

-Stor är din trofasthet, min Gud och Fader, växlingens stormar ej finnes hos dig...

Det var en innerlig lovsång och tillbedjan som steg upp mot himlen, och sången dröjde kvar och tonade inom mig hela dagen:

...kraft för var dags behov år efter år...

Morgonen därpå var det likadant. Jag vaknade före gryningen och hörde sång från en hel församling som sjöng. Även denna gång en gammal, känd sång som också finns på svenska:

-Räkna samman Guds välsignelser...

Varje sång de tog upp och sjöng handlade om Guds trofasthet under livets alla skiften. Varje dag samlas man före gryningen, innan arbetsdagen börjar, för att bedja och sjunga tillsammans och

så få krafter till dagens tunga arbete. Jag upplevde plötsligt att jag var på helig mark, att ha fått besöka människor som har så mycket att lära oss, övergödda, materialistiska västerlänningar. Åh, Gud, hjälp oss att ta till oss denna undervisning. Fyll oss med en sådan tro, som kan ge långt utöver sin förmåga, mätta de nödställdas behov och så utlösa tacksägelser och himmelska välsignelser!

Innan vi bröt upp från Baptiste gick vi hem till Marcelos familj, vilka kommit att bli våra utsända medarbetare i Baptiste. Marcelo hade redan före gryningen gått till ett jordområde där han hjälper till med en odling. Vi satte oss ned med Fifa, barnen och Marcelos mor och samtalade lite. Marcelos mor är engagerad i baptistförsamlingen, där hon hjälper till med att laga mat till skolbarnen. Nu har hon tagit ledigt för att hjälpa sonhustrun med barnen då hon just fått en liten flicka. Vi läste några verser ur Bibeln och bad tillsammans. Så sjöng vi en kör på spanska och creol tillsammans med barnen innan vi tog avsked.

Men vi kände att utposten i Baptiste snart måste få besök igen! ■

Berno Vidén fyller 50 år

- I samband med min födelsedag i november vill jag göra ett speciellt upprop för församlingens mission i haitiska bergsbyn Mont-Leon.

Så uttrycker sig Midnattsropets ansvarige utgivare.

- Behoven är stora och församlingen bekostar där idag 267 elevers skolgång. Var med också du och ge en gåva till barnen i Mont-Leon.

Maranataförsamlingen förmedlar: pg 44 10 05 - 6 "Haiti".

Berno engagerad på en loppmarknad för Haiti.

Vill du vara med? Sänd din gåva till: **PG 44 10 05 - 6**

Eko från bibelskolan

På Maranataförsamlingens missionscenter har en tre veckors bibelskola nyligen avslutats. Undervisningen varvades med väckelsemöten, bön och evangelisation. MR förmedlar några deltagares vittnesbörd.

- Ske din vilja

Linda Boman

Jag vill läsa ur Psalm 25:

Till dig Herre upplyfter jag min själ. Min Gud, på dig förtröstar jag, låt mig icke komma på skam. Låt icke mina fiender fröjda sig över mig. Nej, ingen kommer på skam som förbida dig. På skam komma de som utan sak handla trolöst. Herre, kungör mig dina vägar, lär mig dina stigar. Led mig i din sanning och lär mig, ty du är min frälsnings Gud. Dig förbida jag alltid.

Jag har tänkt på att bedja; ske din vilja, att det inte alltid är så lätt att säga, eller att ens vilja be det. Men sedan tänkte jag att om jag

förtröstar på Gud, han som är min Far och vet bäst för mig, så kan jag bedja; ske din vilja med mitt liv. Det är alltid det bästa.

Ske din vilja med mitt liv o käre Jesus Hjälp mig ligga på ditt offeraltare Tag dig an det svaga ler om än det smärtar Kom och härska i mitt hjärta nu framgent

Kör:

Ske din vilja med mitt liv, ske din vilja med mitt liv Så du själv får stråla fram din nåd mig giv Ske din vilja med mitt liv o käre Jesus Hjälp mig ligga på ditt offeraltare

Hjälp mig offra dig min tid och mina krafter Hjälp mig följa kallet du i kärlek gav Om jag förr har trälats hjälp mig nu härefter Att mitt självliv skall förbli i dödens grav

Ske din vilja med mitt liv om korset tynger Om min väg så skulle bli smal och trång Ske din vilja med mitt liv jag åter sjunger Denna bön är i min kamp min segersång ■

- Jag har förändrats!

Dimitrij Siskin

Jag har under tre veckor varit i mitt hemland Litauen där jag besökte en församling jag varit hos tidigare. Det var de som visade mig vägen till Jesus och när de nu träffade mig var de mycket glada över att se hur jag förändrats. Jag är väldigt glad över frälsningen. Jesus kan göra under på alla sätt och vis. Genom Guds hjälp fick jag också kontakt med min far efter många år utan att vi vetat om varandra. ■

- Jesus har gett sitt liv för oss

Anita Eriksen

Vi har fått uppleva frälsningen, och det vill vi naturligtvis kunna ge till andra människor också. Då är det så att Jesus sa: Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar. Ett sätt kan vara som vi gjort idag, att vi går ut på torget och sjunger om Jesus, vi tar med plakat där det står vilka vi är och om vägen till Jesus, vi delar ut traktater och så får vi bedja till Gud att det är någon människa som då kan ta emot

Ordet och förstå att Gud vill det bästa för dem.

Jag ska läsa några bibelord:

- Gud är kärleken. Därigenom har Guds kärlek blivit uppenbarad bland oss, att Gud har sänt sin enfödde son i världen för att vi ska leva genom honom. Inte däri består kärleken att vi har älskat Gud utan däri att han har älskat oss och sänt sin son till försoning för våra synder. 1 Joh 4:8

Det är så att Jesus har gett sitt liv för oss var och en, för att vi ska kunna få kontakt med Gud, vår Skapare. Vi vet att

människorna har förlorat den kontakten, men Gud har gett den här möjligheten för dig att kunna bli frälst, att kunna få ett nytt liv, ja, att kunna finna meningen med ditt liv. Det är det vi vill förmedla, att Jesus har gjort allt för dig. Om du känner ångest och oro i ditt hjärta kan du komma till Jesus och han tar bort det och ger dig ett nytt liv.

Men Gud bevisar sin kärlek till oss, därmed att Kristus dog för oss medan vi ännu vore syndare. ■

Undervisning av Robin Vidén

Bed! S

Det liv jag fått av Gud är från ovan. Det ger evighetslängtan; min himmelske Far, pappa, jag vill lära känna dig mera! Då säger han: Bed – och du ska få! Sök – och du ska finna! Klappa på för att komma in! Sträva med ditt hjärta och din själ. Den djupaste orsaken till att jag vill bedja, är att jag vill vara tillsammans med Jesus, jag vill lära känna honom.

Jesus sade vid ett tillfälle: Bed – sök – klappa! Om vi beder är det något vi lider brist på, eller hur? Söker vi, så är det något vi förlorat. Om vi klappar, vill vi komma in. Är det inte så? Jag knackar ju inte på om jag redan är inne. Vi kanske tror att det är bara en punktuell erfarenhet att ha kommit till tro på Jesus, och att vi fått ett underbart liv. Det är sant att vi fått ett underbart liv. Dess rikedom och omfång kan inte nog uppskattas. Men att bedja är något mer. Lärjungarna sa till Jesus: - Lär oss att bedja. När Jesus börjar undervisa dem säger han: - Ni ska inte hoppa en massa ord. Ni ska be; Fader Vår som är i himmelen.

Vi har alla ett fysiskt liv som måste få sin föda. Vi måste äta. Vi äter tre gånger om dagen. När du beder är det en annan hunger som driver. Kanske samvetets röst säger att du inte varit riktigt duktig. Nu är det dags att bedja. Drivs du av den där känslan att du måste ha ett bra resultat. Att du måste göra något. Ett pekfinger... Är det så?

Jesus kan leda oss in i nöd så att vi kommer in i situation att vi börjar bedja.

Vi kan då uppleva nöd, men när nödens tid är över, så glömmen vi i alla fall. Det blir inte så nödvändigt med bön längre. Den här världen och mänskligheten går

Den främsta orsaken till att jag vill bedja och nalkas Gud är att jag vill lära känna min Fader.

nu in i en fruktansvärd nöd. Det kommer att bli än mer påtagligt. Jag är övertygad om att människor i den situationen ropar till Gud. Man har ingen annan utväg. Man

ropar: - Om det finns en Gud! Gud hör alltid hjärtats bön. Han hör mänsklighetens rop, det har han alltid gjort. På ett eller annat sätt har han mött de enskilda ropen. Men när man blir hjälpt ur nöden, så glömmen man Gud igen. Det kanske var andra orsaker som gjorde att problemen löste sig, och så är man tillbaka.

Lär oss att bedja. Jesus visar i sitt liv och gärning hur angeläget det var att bedja. Han sökte sig till sin Fader. Han drog sig undan. Det heter att Jesus gick upp på ett berg. Riktningen i Jesu liv var uppåt och hemåt. Den främsta orsaken till att jag vill bedja och nalkas Gud är att jag vill lära känna min Fader. Om jag vill lära känna min Fader, är det inte först och främst fråga om den nöd jag drivits in i, utan jag vill lära känna honom som har fött mig till liv – ovaneft. Därför har jag denna evighetslängtan. Längtan efter det eviga livet. Det liv jag fått av Gud är från ovan. Det ger evighetslängtan – min himmelske Far, pappa, jag vill lära känna dig mera! Då säger han: Bed – och du ska få! Sök – och du ska finna! Klappa på för att komma in! Sträva med ditt hjärta och

ök! Klappa på!

din själ. Den djupaste orsaken till att jag vill bedja, är att jag vill vara tillsammans med Jesus, jag vill lära känna honom. Han har gjort något i mitt hjärta och i mitt liv. Han har skapat något som är välsignat, dyrbart och stort. Jag vill lära känna honom. Lär mig din väg! Lär mig umgås med dig! Har du saknad och brist, så bed! Sök!

Den helige Ande kommer till oss genom bönen. Han kommer vår svaghet till hjälp. Vi måste ha mat. Det eviga livet nås av det som det är fött av. Vi är födda av Ordet och Anden. Från ovan. Vår evighetsvarelse längtan och trängtan får sin näring och mättnad av Ordet och Anden. Bed. Vi läser i Matteus evangelium:

- Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet. (Matt. 7:7)

Jag vill lära känna dig, Jesus. Jag vill lära känna min far, min pappa. Därför får jag nalkas honom i bön. Jag lever för att jag beder. Jag beder, för att jag vill leva. Det är som syret i den fysiska kroppen. Jag måste andas. Jag kan träna för att få mera uthållighet, mera kondition. Jag kan också träna för att få andlig kondition och uthållighet. Jag beder, för jag vill leva. Jag vill umgås med Gud, jag vill lära känna honom, jag vill komma närmare. Det inre livets strävan är sådan, för det är fött ovanefter. Måtte Gud få lägga ner denna längtan i våra hjärtan till hans angelägenheter och till att vi ska få tag i de andliga nådegåvorna. De är många gånger så ringaktade. Men det är andliga gåvor, som Herren vill att vi med nit ska sträva efter att få. Ofta ringaktas även dopet i den helige Ande. Men det som ringaktas som något litet, är så angeläget att få tag i. Det är så litet. Det finns större gåvor! Vid den rike mannens bord ramlar brödsmulor till golvet. Måtte vi likt den kananeiska kvinnan få tag i den här brödsmulan från den rike mannens bord! Kvinnans dotter blev frisk., det skedde ett under! Huru gärna vill inte Herren ge

helig Ande åt dem som ber honom. Det är så angeläget få tag i detta. När vi börjar bedja och umgås med honom, då lever trons flöde. I Matteus evangelium läste vi: Bed, och du ska få, sök och du ska finna, klappa på, och det ska bli upplåtet. I parallellstället, Markus, läser vi:

- Allt vad I bedjen om och begären, tron

Huru gärna vill inte Herren ge helig Ande åt dem som ber honom. Det är så angeläget få tag i detta.

att det är eder givet; och det skall ske eder så." (Mark. 11:24)

Måtte den här tron bli bevarad i hjärtat. Det är i tro jag får nalkas honom. Enligt Skriften finns de en otrons makt och en tvivlets makt. Den är lik en våg som far hit och dit av varje vindkast. I Jakobs brev läser vi där han talar om visheten:

- Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given. Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är lik havets våg, -

...det finns ingen fruktbarhet i detta; havets och vågornas dån. Människoskarorna drivs än hit och än dit. På den

tredje skapelsedagen när Gud sade och när Gud bjöd, då står det att han skilde det ofruktsamma havet från landmassorna, den fasta jorden. På tredje dagen lyftes jorden upp ur böljorna, vilket var en förutsättning för en sådd, för något att gro och leva.

... den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit. En sådan människa må icke tänka att hon skall få något från Herren (Jak 1:5-7)

Den tro Herren har lagt ner i våra hjärtan är dyrbar. Och trons underbara föremål är Jesus. När jag umgås med Ordet, lär jag känna min Fader. Det kan vara så att jag stannar vid en bibelvers. Den är så talande och levande, jag vill inte lämna den. Den talar och lever i mitt hjärta. Herren är närvarande i Ordet! Bed, och du ska få! Sök, och du ska finna! Klappa på, och det ska bli upplåtet! Han har lagt ner den här underbara förutsättningen att nalkas honom. Det är tron, en gåva från honom. Den vill fienden stjäla från vårt sinne, vårt tankeliv och från vårt hjärta, så att vi blir lika havets och vågornas dån; ofruktsamma.

Förbidan är också ett ord som har ringt inom mig. Förbidan och bön. Resultatet av en bön hittar vi i första Mosebok. Det är Abrahams tjänare som ska hitta en brud åt hans son Isak. Och så läser vi att Abrahams tjänare står vid torget och beder då han har kommit fram:

-HERRE, min herre Abrahams Gud, låt mig i dag få ett lyckosamt möte, och gör nåd med min herre Abraham. Se, jag står här vid vattenkällan ...

Han är så öppenhjärtig, han ber rakt ur hjärtat: - Här står jag nu, Herre. Här är en brunn... Nog ser väl Herren brunnen. Nog har Herren sett allting. Men den här tjänaren öppnar sitt hjärta. Och från hans hjärta kommer undran: - Är du med, Herre? Hur ska det gå? Blir min resa lyckosam? Var är du? Abraham hade skickat iväg sin tjänare Elieser och sagt vad han skulle göra. Nu börjar han bedja. Sta-

dens döttrar skulle komma dit för att hämta vatten.

- Om jag nu säger till en flicka: 'Håll hit din kruka, och låt mig få dricka' och hon då svarar: 'Drick; dina kameler vill jag ock vattna', må hon då vara den som du har utsett åt din tjänare Isak, så skall jag därav veta att du har gjort nåd med min herre.» Och se, innan han hade slutat att tala, kom

Rebecka ditut ... (1 Mos 24:14-15)

Tro att det är dig givet – och det ska ske så! Bed! Du har saknad och brist. Vi lider alla brist. Bed! Du ska få! Det underbara Gud har lagt ner i ditt hjärta, den nya födelsen, den nya skapelsen; den har vi inte bara fått som en punktuell erfarenhet. Det finns något i vårt inre. Vi närs av det som kommer från ovan. Bara det att få möta en broder eller syster, gör att man blir glad och tacksam. Man samtalar några ord, och får en hälsning, trons ord i hjärtat, och så blir man glad och upplyft! Man får kraft och mod att gå vidare. Det finns så mycket som kan slå och bryta ned i vårt personliga liv. Men ingenting i himlen eller på jorden ska kunna skilja mig från Kristi kärlek. Varken död eller liv, andefurstar eller väldigheter kan skilja mig ifrån min älskade, min högsta och bästa skatt. Men för att kunna lära känna honom, så har han sagt: Bed! Nalkas mig!

Det heter: Bedjen oavslåtligen! (1 Tess 5:17)

Liksom det naturliga livet uppehålls av det vi äter, så behöver vårt andliga liv näras. Det närs från ovan, genom den tro som lagts ned i våra hjärtan. Vi får nalkas och leva. Det är ett liv som fortsätter. Det begynnande stadiet är att nalkas. Gud säger: Nalkas mig så ska jag nalkas eder. Det är Herrens egen uppmaning. Är vi behovets barn? Visst är vi det? Det eviga livets inneboende natur börjar leva i oss. Vi börjar sträva efter att få umgås med Gud. Det är väl att vi har ett samvete som säger till när det är en brist, som manar oss så vi förstår att vi måste göra något för att komma närmare Gud. Jag har en brist, jag blir varse att jag måste få gemenskap med min Fader. När jag tar steget och

Såsom det naturliga livet uppehålls av det vi äter, så behöver vårt andliga liv näras.

börjar nalkas honom, då öppnas dörren och jag ser att bordet är dukat. Varför har jag hållit mig undan ifrån allt detta? Det är ju godhet, det är så rikt. Det är godhet ifrån Herren, och utan hårda ord. Varför har jag försummat honom, varför har jag underlåtit att komma? Jag kan inte skylla på någon annan. Har jag en brist, så får jag bedja. Bed och du ska få, sök och du ska finna! Jag får utbedja mig helig Ande, och det ska beskäras mig av min Fader! Han ser behovets barn långt mer än vi kan föreställa oss. Så säger han igen: Kom! Ta steget, kom! Övervinn! Vi får ha detta vittnesbörd.

När kvinnan vid Sykars brunn fick möta Jesus, så lämnade hon allt för vittnesbördets skull. Hela staden kom i rörelse för ett litet, litet vittnesbörd från en kvinna. Det är så underbart. Det finns två sidor här. Tack för ditt Ord! Det är frälsande, bevarande och skapande. I Johannes evangelium läser vi om den här kvinnan. Vi läser om lärjungarna som har varit i staden och köpt mat. Var har du skaffat mat någonstans, Jesus? Vi kommer ju här med kassarna fulla! Men Jesus säger: - Min mat är att göra dens vilja som har sänt mig, och att fullborda hans verk. Tack Jesus! Han vill fullborda att få sin väg i och genom våra liv, för sin goda avsikt. Tänk vad han har lagt ned! Låt inte tvivel fånga upp det spåda rotskott som skjutit upp med evighetens vår. Låt det inte stjälas eller trampas ned. Det är med evig vår, evig sommar, evigt liv. Det får sin näring från ovan. Det nya som Jesus lagt ned är den nya skapelsen i olika individer. Med en har han en avsikt, med en annan något annat, med en tredje ytterligare något. Allt ska komplettera varandra. Det ligger nedlagt

och det är underbart att få syn på och förstå det. Det är inte med hårda ord utan med ett kärleksfullt hjärta som han har älskat oss intill döden på korset, där han utgav sig själv i döden, för att något nytt skulle frambringas, av evighet. Av salighet, av kraft, av styrka, av glädje, av hopp! Min mat är att göra dens vilja som sänt mig. Måtte mitt eget liv få ha detta signum att min mat är att göra min himmelske Faders vilja. Att det verk som är ämnat för mig, får fullbordas.

Kvinnan sprang in i staden, och vi läser om att många

samariter från den staden kom till tro på Jesus för kvinnans ords skull. Vad vittnesbördet betyder! Hon vittnade att han hade sagt henne allt hon hade gjort. Och då samariterna kom till Jesus, bad de honom stanna kvar hos dem. Då stannade Jesus där hos dem i två dagar.

-Och många samariter från den staden kommo till tro på honom för kvinnans ords skull, då hon vittnade att han hade sagt henne allt vad hon hade gjort. När sedan samariterna kommo till honom, bådo de honom att stanna kvar hos dem. Så stannade han där i två dagar. Och långt flera kommo då till tro för hans egna ords skull. Och de sade till kvinnan: »Nu är det icke mer för dina ords skull som vi tro, ty vi hava nu själva hört honom, och vi veta nu att han i sanning är världens Frälsare.» (Joh 4:39-42)

De fick visshet och styrka, ja, den inre vetenskapen att Jesus i sanning var världens

Måtte mitt eget liv få ha detta signum att min mat är att göra min himmelske Faders vilja.

Frälsare!

Nu vet vi, nu är vi förvissade om! Det är Ordets dynamik och skapande kraft! Där våra ord inte räcker till, där har vi Guds eget Ord och dess mångfald! När människan, med det egna vittnesbördet får tag i Guds rikes skatt och ord, då skapas och då händer det man inte förmår med ord beskriva; han vill frälsa, han vill förlösa.

Bed om den helige Ande, att du får flöda över i tacksamhet med ett nytt språk, med nya ord. Bed om den helige Ande. Däri ligger en stor rikedom och en underbar förlösning. Vi är förlösta genom Ordet, genom tron på Jesus. Men Anden är både frigörande och förlösande ifrån all formalism, alla pålagor. Det är en förlösande och förlösande kraft. Bida, håll ut, vänta! Ibland är bönesvaret där innan du har slutat bedja. Ibland tar det tid. Vi läser om Daniel att han ägnade sig åt ivrig bön. Det eviga livet närs utav det som det är fött av Ande. Vi är födda ovanifrån. Jag vill lära känna dig Jesus ännu mer. Jag vill lära känna min Fader ännu mer. Då säger han: -Nalkas mig, så ska jag nalkas dig! Och tvivla inte, var inte som havets våg, som skepp som drivs av stormvindar hit och dit. Tvivla inte; tro, och det ska ske det du har bitt om. Ibland kan det dröja. Men när han svarar, är det alltid det bästa. När han svarar, får du det bästa och rikaste. Bed om helig Ande. Det är så angeläget med den helige Ande. Efter uppståndelsen kommer Jesus

gående in genom de stängda dörrarna. Där sitter lärjungarna i fruktan och bänvan, när Jesus kommer och talar ett ord i en liten sats:

-Tagen emot helig Ande.

Bönen väcker den evighetslängtan som bor i det nya livet; längtan efter hans tillkommelse ligger i livets egen natur.

Så angeläget var det att det första Jesus sa till sina lärjungar efter uppståndelsen, var just detta:

-Tagen emot helig Ande.

Det var en dubbel verkan för apostlarna och alla som satt där i huset, kvinnorna som var där, lärjungarna som var där.

Det blev en ny tingens ordning i deras hjärtan. Ett skapande verk. Det inre livet, essensen av vad Jesus är och representerar är Anden. Det är gudomen. Tag emot helig Ande!

Bed om du har brist och saknad. Sök om du förlorat något. Klappa på!

Du får bedja utan återvändo och uppehåll. Det liv som är fött från ovan behöver näras. Det är en kamp. Varför då? Till dess att segern är vunnen. Till dess att vi är hemförlovade i härlighet. Bönen väcker den evighetslängtan som bor i det nya livet; längtan efter hans tillkommelse ligger i livets egen natur.

Det finns också ett kampmoment i detta: - Kämpa för att komma in genom den trånga porten! Vid och bred är den väg som leder till fördärvet, och det är många som jagar fram på den. Låt dig inte fångas av den breda vägens lösningar, men kämpa för att komma in genom den trånga porten. Det är evigt liv. Och han står där. Aldrig med hårda ord, men alltid med hjälp och de förutsättningar som ställs till vårt förfogande, för att vi ska kunna göra – vad då? Jo, det omöjliga! Han förmår. Det handlar inte om den breda vägens lösningar, men däremot den enfaldiga tron, Lammets oskyldiga natur och den syn som duvan har, som ser bara ett föremål. Ha din blick på Jesus. Bed, sök, klappa! Han är där! Tvivla inte! Tro att det är dig givet och det ska vederfaras dig. Tag emot helig Ande, sa Jesus. Det är angeläget!■

Barbro Schröder, Berno Vidén och Roger Lindroos i BMC:s monter.

Med Kristusfokuserat budskap på bokmässan

Maranataförsamlingens förlag Bällsta Mediacenter ställde i år, liksom tidigare, ut på Bok & Biblioteksmässan i Göteborg. Mässan som hade ca 100 000 besökare hade i år temat "Tre länder - ett språk, Tyskland, Österrike och Schweiz".

Bällsta Mediacenters monter pryddes av flera skyltar med namnet Jesus i fokus, och med rubrikerna "Vem var han?", "Vem är han?", "Vad gjorde han?" med mera. Det var en viktig och nödvändig påminnelse till mässans många besökare - om evigheten som är lagd i människan och om det absolut viktigaste val en människa kan göra i sitt liv; "Vad ska jag göra med Jesus?".

Vi tackar Gud för möjligheten vi fick att så ut hans ord, och vet att Guds ord aldrig återvänder fåfängt.

Zebastian Vidén

Korset och efterföljelsen i sant lärjungaskap

"Den som inte bär sitt kors och efterföljer mig, han kan inte vara min lärjunge." Luk. 14:27

Text: Tage Johansson

Jesu budskap om söndring

Gud satte fiendskap mellan ormens säd och kvinnans säd. 1 Mos.3:15. Jesus sa: *"Jag har kommit för att uppväcka söndring."* Matt.10:35. Det finns inget budskap under människans tid här på jorden som har skapat så många blodiga förföljelser, uppror och svåra konflikter som budskapet från ljusets värld in i mörkret. Ja, till och med konflikter rakt in i nära familjeförhållanden. Det var vad Jesus själv sade.

-Jag har kommit för att uppväcka söndring så att sonen sätter sig upp emot sin fader och dottern mot sin moder, och sonhustrun mot sin svärmor och envar får sitt eget husfolk till fiender

Korsets budskap

Jesus riktar sitt budskap om korset till alla som vill följa honom.

-Om någon vill efterfölja mig så försake han sig själv och tage sitt kors på sig var dag; så följ han mig. Luk.9:23.

Av detta budskap förstår vi att det finns två livsprinciper att leva efter. Världens eller korsets princip. Allt beror på att det finns två riken som står i strid med varandra, världen och Guds rike. Det är två maktkonstellationer, två herrar som kämpar om att få äga inflytandet över människan. När Jesus talar om korset och efterföljelsen som ett villkor för vårt lärjungaskap, handlar det inte i första hand om korset i historisk mening. I den meningen handlar det om att vår gamla natur blev upphängd på korset med Jesus, på samma sätt som koppararmen blev upphängd i öknen av Mose. Allt som tillhör den gamla skapelsen blev omintetgjort på korset

genom Jesu ställföreträdande lidande och död. Ja i sanning är ormens huvud krossat.

Men korset har också en annan sida. Där ska korset vara en daglig erfarenhet i våra liv i efterföljelsen. Att *"försaka sig själv och taga sitt kors på sig var dag"*. Det blir alltså både en objektiv och en subjektiv erfarenhet av korset.

Korset måste markera en gräns och verka ett åtskiljande om vi ska kunna följa Jesus. Lärjungaskapet börjar med ett utväljande och uttagande.

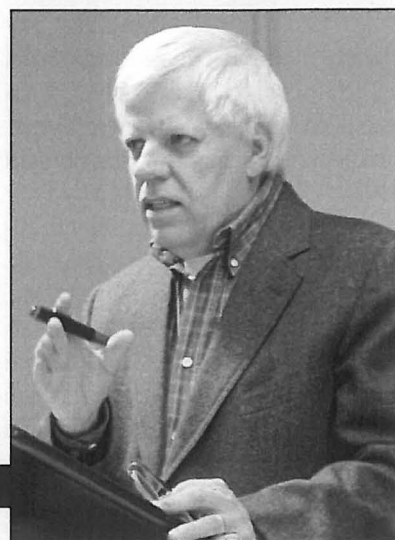
-Ni är inte av världen, utan av mig har ni blivit utvalda och tagna ut ur världen, därför hatar världen eder. Joh.15:19.

Någon har sagt att då lärjungarna lämnade allt och följde honom, när första steget togs, blev de jordens salt och världens ljus. Lina Sandell ställer frågan i en av sina sånger: *"Har du mod när världen hånar och till motstånd reser sig?"*

Att taga korset på var dag betyder att det blir ständiga konflikter med de ting världen representerar och med det maktutövande som pågår där, så länge satan är denna världens furste. För vår egen del kommer vi att konfronteras i mycket farligare konflikter inom oss så länge vi inte är redo att uppge allt för Jesus. Efterföljelse möjliggörs genom att vi är villiga att mista våra liv.

Mose sa till folket i öknen: När ni kommer in i landet så ska ni inte göra som ni gör här, vad var och en tycker vara rättast. Man brukar säga att Jordan utgjorde en gräns för att komma in i landet. Det var självuppgivelsens gräns.

Den som vill vandra korsets väg får göra en stor upptäckt, en insikt och

förmåga att välja det som tillhör Guds rike. Och i sitt liv, genom Andens kraft och ledning, korsfästa sitt kött med dess lustar och begärelser. Paulus sa med bestämdhet att han för sin del var korsfäst för världen, och världen för honom, och att Kristi kors var hans berömmelse. Gal.6:14.

Korset fungerar som en vattendelare. Det placerar allt i våra liv på dess rätta plats, vad våra ord och gärningar har för ursprung, ur vilken källa de härrör, om de tillhör världen eller Guds rike. Psalmisten säger *"Alla mina källor har jag i Gud"*. Ps 89:7.

Det räckte inte med att Guds folk lämnade Egypten. Egypten måste ut ur dem. Det var då så som det var på Paulus tid, att många av Guds barn *"vandrade såsom fiender till Kristi kors"*. Fil.3:18. Om Guds rike ska få uppenbara sin kraft i våra liv måste allt vad delad håg heter, möta korsdöden. Josua sa: *"Utväljen idag vem ni vill tjäna"*. Jos.24:15. Jesus sa att ingen kan tjäna två herrar. Matt.6:24. Genom korset blir allt uppenbart. Svaret från Gud till Josua när han ligger med sitt ansikte mot jorden framför Herrens ark var enkelt:

-Ni skall inte kunna stå emot era fiender förrän ni har avskilt det tillspillogivna från eder.

En enda man hade valt att inte låta korset få inflytande över sina gärningar.

Guds rikes uppståndelsekraft verkar där korset får utföra sin mission. Må detta ske hos oss var och en såsom Guds utvalda folk. Amen! ■

Himmelrikets hemligheter

eller De sju liknelserna i Matteus 13

MR publicerar här femte delen ur "Himmelrikets hemligheter" utgiven av Oscar Haglund 1932

Liknelsen om surdegen

"En annan liknelse framställde han för dem: 'Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.' (Matt 13:33)

Med den fjärde liknelsen, liknelsen om surdegen, avslutas den första avdelningen av denna serie av sju bilder, i vilka Herren Jesus för folkskaran skildrar himmelrikets utveckling. Denna första avdelning var, såsom vi redan förut framhållit, avsedd för hopen "utanför huset", medan de tre sista liknelserna talas för lärjungakretsen, "inomhus".

Först sågo vi under bilden av sädeskornet kraften och fruktbarheten av ordet om riket, men på samma gång visades också de hinder för Ordets groning och tillväxt, som finnas i det mänskliga hjärtat. I den andra liknelsen tecknas, huru i den officiella kristenheten ogräs skall växa tillsammans med vete ända till tidsålderns slut; vi lära härav, att vi icke kunna vänta oss en avgörande världsförbättring eller en fullständig seger för evangelium.

Och då vi komma till den tredje liknelsen, se vi under bilden av senapskornet, som på ett abnormt sätt utvecklade sig till ett vittskuggande träd, huru himmelriket såddes såsom ett litet och obetydligt trons senapskorn och att det, i stället för att avkasta sådana trons senapskorn beredde ett fritt och skyddat rum för de fåglar, som plocka bort säden. Nasaréernas under de första århundradena så föraktade lilla hop fick snart en äreplats i världen, alldeles som Lot satt såsom en uppskattad man i Sodoms portar.

Den gängse tolkningen av liknelsen.

Det torde vara överflödigt att här gå in på den allmänna tolkningen av liknelsen om surdegen. Alla de ledande bibelkommentatorerna alltifrån den första katolska tiden in i våra dagar spinna på samma tråd, och den utlägges efter så gott

som samma schema vart tredje år på kyndelsmässosöndagen från kyrkornas och frikyrkornas predikstolar. Ett kort referat av denna gängse utläggning är dock måhända oundgängligt. Tolkningen är i huvudsak denna:

Surdegen antages symbolisera evangelium och dess kraft. Kvinnan motsvarar kyrkan eller församlingen. Kvinnan tager surdegen och lägger denna i tre mått (eller skäppor) mjöl, vilka återigen enligt den gängse exegesen beteckna mänskligheten, hela den mänskliga familjen. Och här utför surdegen, på ett fördolt sätt, sitt verk, i det den genomsyrar och förvandlar hela människosläktet. Sålunda skriver P. Lange, ofta kallad "furstens bland kommentatorer":

-Kvinnan är en lämplig symbol för kyrkan. Surdegen, ett ämne som är besläktat med, ehuru alldeles i motsättning till mjölet, i det den har förmåga att konservera det och förvandla det till bröd, representerar det gudomliga i dess förhållande till och inverkan på det naturliga livet. En av huvudpunkterna i liknelsen är att surdegen lades eller gömdes i de tre måtten mjöl. Detta hänför sig till den stora, synliga kyrkan, i vilken det levande evangeliet synes liksom gömt och förlorat.

Att liknelsen möjligen kunde betyda något annat, än vad vi här i korthet ha återgivit, synes för den stora massan av lärare och predikanter inom kristenheten närmast vara någonting alldeles omöjligt. Det är en så allmänt vedertagen åsikt, att blott få kunna frigöra sig därifrån och i Bibelns ljus under Andens ledning taga reda på vad Herren Jesus verkligen vill undervisa oss om i denna fjärde liknelse.

Man hör så ofta tal om evangeliets surdeg och bön om att den "goda" surdegen måtte utföra sitt verk o.s.v., att någon annan utläggning än den gängse skulle stöta på motstånd hos storparten av kristenheten. Och dock är det så oändligt viktigt, att vi helt och hållet hålla oss till Skriften själv för att vinna andlig kunskap. Detta gäller i särskild grad just denna liknelse. Om vi lägga åt sidan alla fördomar och inpredikade åsikter och äro villiga att höra och följa sanningen, skola vi säkerligen finna den, och därmed mycken glädje och frid. (En sant troende och verklig bibelkristen har inte längre några "åsikter" eller "meningar" om det eller det. Han har tagit sitt förnuft till fånga under lydnaden för Kristus och strävar efter att under Andens ledning vinna kunskap och upplysning ur Skrifterna.) Mången gång kan det bli rent av revolutionerande, men om det är en revolution, som frälsar oss från falska och missvisande läror, så är det en salig revolution.

Om surdegen är en bild av evangelium och kvinnan symbo-

liserar kyrkan och de tre måtten mjöl mänskligheten, då skulle Herren här lära, att evangelium, genom förmedling av kyrkan, skall genomtränga mänskligheten och att världen skall bli omvänd genom evangeliets assimileringsförmåga. Och detta är naturligtvis den lika allmänna som obibliska uppfattningen i kristenheten. Men om Herren i denna liknelse skulle framställa en sådan lära, då motsäger Han uppenbarligen sig själv, något som är omöjligt och orimligt, ty Kristus begår inga misstag eller inkonsekvenser. Vi ha i den andra liknelsen sett, att vetet och ogräset växa tillsammans, till dess skördetiden är inne. Detta utesluter möjligheten av världens omvändelse i denna tidsålder. Som vi ha sett, kännetecknas denna tidsålder av en blandning på ont och gott, och så skall det förbli intill dess slut. Om vår Herre menade, att surdegen skulle genomtränga hela mänsklighetens deg, då lär Han här något, som är fullständigt i motsats till vad Han lärde i den andra liknelsen. Genomgående visar Skriften oss, att det vid tidpunkten för Herrens återkomst bland de bekännande kristna skall råda sömnaktighet (Matt 25), laodicéisk ljumhet och självbelåtenhet (Upp 3:15-18), omoral och förakt för Guds ord (2 Tess 2; 1 Tim 4:1-3; 2 Tess 2; 1 Tim 4:1-3; 2 Tim 3-4 m.fl. ställen), jordbundenhet (Luk 17:26 f; Matt 24) och otro (Luk 18:8). Men liknelsen om surdegen brukas flitigt av modernistiska predikanter och lärare för att stödja den falska åsikten om världens successiva (gradvisa) förbättring och förvandling till "Guds rike", huvudsakligen genom sociala reformer, t.ex. förbudslagstiftning. Ett falskt gudsrikesbegrepp har blivit som en surdeg, som genomtränger de tre måtten mjöl. Vad därmed menas, inses lätt, som vi framdeles skola visa.

Den gängse tolkningen gör sålunda våld på verkligheten, och den strider också mot den symboliska mening, som Skriften tillägger surdegen. Denna har, som vi skola se, ingen god betydelse. Med samma rätt skulle vi kunna bruka bilden av någon, som håller ett glas brännvin i en kaffekopp. Brännvinet kommer då att tränga igenom varje droppe kaffe. Men skulle vi vilja välja denna bild för att åskådliggöra evangeliets kraft?

Vilken är surdegens symboliska betydelse?

Nu vilja vi, för att komma till sann insikt om surdegens bibliska betydelse och därmed även om denna liknelses verkliga innebörd, rannsaka de olika bibelställen, som ha att göra med denna sak. Vi få icke glömma, att vår Herre, såsom Läraren (vilket Han kallades av Nikodemus), var kommen från Gud men efter köttet Davids son och Abrahams son. De som Han talade till, voro judar. Hans åhörare förstodo med all säkerhet vad som var den symboliska innebörden av surdegen. Ingen jude skulle någonsin drömma om att surdegen, brukad för att illustrera en utvecklingsprocess, skulle kunna stå som beteckning för något gott. Hos judarna betecknade surdegen alltid något ont. På altaret fick surdeg aldrig komma. Samvetsgrant genomletar den ortodoxe juden än i dag sitt hus före det osyrade brödets högtid för att rensa undan varje spår av surdeg eller av syrat bröd. Ty den som hade surdeg eller syrat bröd i sitt hus, skulle utrotas från sitt folk (se 2 Mos 12:15 och 5 Mos 16 o.s.v., jämför 1 Kor 5:6-8). Brödet eller mjölet måste städse komma osyrat inför Herrens ansikte. Och brödet är ju resultatet av "vetekornet, som har fallit ned i jorden och dött", varför det som sådant är en bild av Kristus. Av de två första liknelserna finna vi ju, att säden är en bild av det goda, och då mjölet ju kommer av säden, kan det aldrig representera den

opånyttfödda massan av mänskligheten.

Men vi ha ännu starkare skäl. Tre mått mjöl, en efa, är en typ för Kristus, Vetekornet och Livets bröd. När Abraham undfagnade Herren (1 Mos 18), lät han Sara baka kakor av tre mått fint mjöl och bjöd därpå jämte köttet av en kalv och mjölk och smör. Allt har en god andlig betydelse. Det vore alldeles meningslöst att i liknelsen om surdegen bryta mot det helbibliska bruket och låta de tre måtten mjöl betyda något ont, när det fina mjölet eljest genomgående betyder renhet.

Surdegen är återigen en bild av fördärv; både den fördärvade mänskliga naturen och fördärv av den goda läran genom villfarelse. Så vanligt var det i Israel att tillämpa surdegen som en bild av något skadligt, att ett rabbinskt råd lyder: "Förtro dig icke åt någon proselyt (en till judendomen omvänd hedning) förrän 24 släktled ha gått till ända, ty han har med sig "hednisk surdeg." Om nu både den judiska traditionen och Skriften bruka surdegen som en bild av fördärv, huru skulle Herren då helt plötsligt kunna använda den som en bild av det kostligaste av allt, evangelium? I så fall är man också naturligtvis nödsakad till att framställa säden i de två första liknelserna som en sinnebild av den onda världen, som måste göras god genom surdegen.

Och vad säger Jesus själv om surdegen?

Surdegen motsvarar alla egenskaper hos den genom synden fördärvade människan. Och det faktum, att surdegen städse användes till ren deg, gör den till en sällsynt tydlig bild av det förhållandet, att den rena, bibliska läran om himmelriket blivit fördärvad genom inblandning av element av lagisk, vetenskaplig, politisk, moralisk och etisk-social art.

Då vi lyssna till Herrens egna uttalanden angående surdegen, blir detta så mycket klarare för oss.

Himmelriket är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl.

1. "Framför allt tagen eder till vara för fariséernas surdeg, som är skrymteri!" (Luk 12:1b).

Här brukas surdegen uttryckligen såsom en bild av skrymteri, d.v.s. etik eller gärningsfromhet. Det grekiska ordet för "skrymtare" betyder också skådespelare. Den som icke på trons väg tager emot rättfärdigheten i Kristus Jesus, måste åstadkomma en sin egen rättfärdighet, d.v.s. spela rättfärdig.

Denna spelade rättfärdighet skildras bl.a. i Matt 23.

2. Ett annat uttalande av Jesus lyder: *"Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas surdeg!"* (Matt 16:6). I v. 12 står det uttryckligen, att Herren härmed icke avsåg surdeg i bröd utan fariséernas och sadducéernas lära.

Fariséernas lära bestod, såsom vi veta, av en lagisk form-

Han är därför ett "eldsoffer åt Herren". Det var noggranna föreskrifter för detta offer, och deras symboliska språk är mycket tydligt.

gudstjänst med många mänskliga tillsatser, medan sadducéerna förnekade det övernaturliga (Matt 22:23-29) och mönstrade ut stora delar av Skriften. De förra motsvarade vår tids "etiker", dessa som mena, att vi kunna bli frälsta genom att söka efterlikna Jesus, så gott vi kunna, medan sadducéerna voro den tidens rationalister och bibelkritiker. Lagisk fromhet å ena sidan och "vetenskaplig" bibelkritik å den andra gjorde "religionen" mera acceptabel för många och de synliga resultaten större, alldeles som surdegen gör mjölet mera smakligt och större till omfånget. Men likväl fördärvades Guds ords rena deg av den fariseiska och sadduceiska surdegen. Om denna senare säger Jesus: *"I faren vilse, emedan I icke förstå Skrifterna, ej heller Guds kraft"* (Matt 22:29).

3. Vidare talade Herren Jesus om ännu en surdeg: *"Och Han bjöd dem och sade: Sen till, tagen eder till vara för fariséernas surdeg och för Herodes surdeg!"* (Mark 8:15).

Dessa ord sade Han, efter det att fariséerna hade tvistat med Honom, i det att de av Honom begärde ett tecken av Jesus, men slutade med att förakta och bespotta Honom (Luk 23:11). Herodes var en världslig man, som tyckte om dans och spel och som även i likhet med många andra världsligt sinnade använde "religionen" som en krydda i tillvaron. Herodes hörde ju gärna Johannes Döparen, men han satte köttet högre än kryddan, och därför fick Döparens huvud falla på grund av ett under sinnesruset givet, förhastat löfte. (Mark 6:14-25). Lagiska former och mänsklig tradition, ritualism, förnuftsmässigt underkännande av Skriftens lära i fråga om det övernaturliga, förbindande av

nöjen och världslighet och politik och fordran på tecken med gudstjänsten – allt detta är surdeg, och av denna behövs det högst obetydligt, för att hela degen skall bli genomsyrad. Dessa tre huvudgrupper av religiösa människor arbeta på att förstöra det sanna mjölet. Och vi läsa även, huru det var omedelbart vid Jesu första uppträdande: *"Och strax gingo fariséerna ut och höllo råd med herodianerna mot Honom, huru de måtte förgöra honom"* (Mark 3:6).

Oss synes, att Herren Jesus i de anförda orden har uttalat sig med all önskvärd tydlighet angående innebörden av surdegen, och vi behöva icke vara i okunnighet om, vad Han vill lära i liknelsen. Vi vilja ytterligare anføra aposteln Pauli vittnesbörd om surdegen. Denne har icke heller något gott att säga om surdegen. Han förmanar i 1 Kor 5 att *"rensa ut den gamla surdegen"*. Han talar här även om ondskans och elakhetens surdeg och uppmanar de heliga i Korint att *"hålla högtid i renhetens och sanningens osyrade bröd"* (vv.6-8). Och då aposteln förmanar galaterna att vandra i frihet och icke lägga på sig något trälomsok, brukar han återigen bilden av surdegen, som är i stånd att syra troslivets hela deg.

Må vi sålunda noga akta oss för att använda surdegen som en bild av evangelium!

Spisoffret.

För att vinna en bättre förståelse av denna liknelse vilja vi en stund begränsa vårt studium till mjölet och dess betydelse i Bibeln, framför allt vid spisoffret. Därigenom kommer symboliken att bli tydligare, och motsättningen mellan mjölet och surdegen blir klart framträdande.

I 3 Mos (Leviticus) beskrivas mycket utförligt flera slags offer, vilka både var för sig och som en helhet åskådliggöra Kristi stora och fullkomliga offer. Redan i början av Boken är skrivet om Honom såsom Försonaren. *"Brännoffer och syndoffer har du icke behag till. Då sade jag: Se, jag kommer; i boken är skrivet om mig, för att göra din vilja, o Gud."* Jfr Hebr 10:4-10.

I brännoffret finna vi Guds Son, som helt överlämnar sig åt Guds vilja, och allt i detta offer är rent och välbehagligt för Herren, Honom en söt lukt. Därpå givas i kap. 2 föreskrifter för spisoffret, i vilket vi se Kristus, vorden kött för oss och såsom Människoson underkastande sig Guds vilja. Spisoffret förtäljer oss i ett synligt språk om Hans lidande och död: *"Tagen, äten; detta är min lekamen, som brytes för eder; gören detta till min åminnelse"* (1 Kor 11:24). De olika formerna av detta offer låta oss se olika sidor av detta lidande.

I den första liknelsen se vi fruktsamheten hos vetekornet som fallit i jorden och dött: i det andra utsåendet av rikets barn. I den fjärde liknelsen se vi åter Människosonen såsom vetekornet, som brytes och males och på olika sätt utsättes för elden. Han är därför ett "eldsoffer åt Herren". Det var noggranna föreskrifter för detta offer, och deras symboliska språk är mycket tydligt.

Varav bestod spisoffret?

Spisoffret måste bestå av tre huvudbeståndsdelar: finsiktat mjöl, olja och rökelse (Lev 2:1). Prästen skulle taga en handfull därav som ett eldsoffer åt Herren; det övriga fick han äta (Lev 2:3). Men spisoffret frambars i olika former; såsom fint mjöl, vilket redan omnämns (Lev 2:1), såsom gröna ax, rostade vid

eld, malda till gryn, av grönskuren säd (v 14): vidare såsom deg (kakor), tillredd på olika sätt, nämligen bakad i ugn (v 4), gräddad i panna (v 5) eller tillredd i kittel (v 7). Vid alla dessa tillredningssätt måste emellertid olja användas, vare sig denna göts däröver (v 1), knådades in i degen eller smordes på kakorna (v 4, 7). Aldrig någonsin fick surdeg i någon form brukas därtill; spisoffret måste vara osyrat och alltid förbundet med olja och rökelse, då det frambars inför Herren. Allenast förstlingsoffren (se Lev 23:17) måste bakas med surdeg av den anledningen, att detta offer symboliserade förstlingsskörden, som inbärgades på den första pingstdagen 50 dagar efter det att förstlingskärven (Kristus) hade "viftats" inför Fadern. Dessa förstlingsbröd måste därför vara syrade, ty de voro en sinnebild av människor och icke av Kristus. Liknande är förhållandet med lovoffret i 3 Mos 7:11 f.

Detta förstlingsoffer måste framföras inför Herren (Lev 23:17) i form av två bröd, vilka emellertid icke fingo komma på altaret, emedan det var surdeg i dem. Alltså är detta ytterligare en bekräftelse på regeln, nämligen att surdegen är en sinnebild av den gamla människan, vilken före fallet var ren som finsiktat vetemjöl men som blivit fördärvad och fördärvande genom synden.

Endast osyrat välbehagligt för Herren.

I andra versen av 3 Mos 2 läsa vi, att prästerna fingo äta av spisoffret, endast om en handfull därav förbrändes inför Herren såsom ett minnesoffer. Sålunda kunde offret bliva Herren välbehagligt, endast om det frambars efter de gudomliga föreskrifterna (kap 2:9). Då också allt det, som blev över, Aron och hans söner och räknades ibland "*de allraheligaste av Herrens eldsoffer*", varvid dock uttryckligen stadgades, att surdeg icke finge begagnas därtill (Lev 2:10-12; 6:16-17).

Vi se redan av denna beskrivning, vilken nära släktskap det är mellan föreskrifterna för spisoffret och detaljerna i liknelsen om surdegen och framför allt vad vi ha att lära i fråga om den senare. Men vi vilja gå ännu ett steg vidare.

Kvinnan gömde surdegen mellan "*tre mått mjöl*". Tre mått (seah) utgör en efa, ett standardmått i Israel. Det var det mått, efter vilket de osyrade kakorna offrades (Dom 6:19; 1 Sam 1:24; Hes 45:24 och 46:5). Denna efa av tre mått mjöl måste alltid övergjutas med olja. Men nu tog kvinnan i liknelsen icke olja utan surdeg. Detta är just det förskräckliga i denna liknelse, ty spisoffret är en bild av Kristus i Hans människoblivande. Det brutna, osyrade brödet är mat för Hans folk, alldeles som brödet vid påskhögtiden måste vara osyrat och degen bars i trägen ut i öknen, innan den ännu hade blivit syrad (2 Mos 12:15-20, 34).

Vad som var kvar av det forna egyptiska livet måste rensas bort. Men här i liknelsen sker det motsatta. Hela den kristna läran blir syrad och inpyrd med allehanda fördärvliga lärosatser och bruk.

Kvinnan gjorde något, som var ont.

Såningsmannen har fyllt sin uppgift; nu är turen kommen till kvinnan. Kvinnan är i Skriften en bild av församlingen, både den rena och den avfälliga, både brudförsamlingen och skökan på vilddjuret. Då Brudgummen lämnade denna jorden, gav Han sin brudförsamling i uppdrag att vittna om Honom på jorden och "handla med punden", tills Han återkommer. Men

kvinnan går bort och smyger in surdeg i de tre måtten mjöl. Då Israels barn åto mannat i öknen, begynte de att knorra och begärde att få av den egyptiska maten. "*Vi komma ihåg*", sade de, "*den fisk vi åto i Egypten för intet, gurkorna och melonerna och purjolöken och rödlöken och vitlöken; men nu är vår strupe torr, och vi hava intet. Endast manna se vi för våra ögon*" (4 Mos 11:5-6). Så gick det också i Kristi församling. Det enkla, oförfalskade gudsordet var i längden icke smakligt nog för människorna; man måste smaksätta det med all slags surdeg. Kvinnan tog "*och lade i*", och följderna blev, att den lilla kvantiteten mjöl genom jäsningen blev ansevärt större

Långsamt och oförmärkt har gudsrikesbegreppet omformats efter mänsklig smak, så att det förlorat sin ursprungliga rena, bibliska karaktär.

och degen också mycket mera tilltalande för människornas efterhand fördärvade smak.

Kvinnan känner väl till, hur man genom jäsning skall göra degen större. Det var också en kvinna, som fyllde efan (de tre måtten) med ogudaktighet, varmed denna fördes bort till Sinears land (Babel), Sak 5:7-11. Det var en kvinna, Jesabel, som förledde Herrens tjänare att bedriva otukt och äta avgudaoffer (Upp 2:20). Och vi finna till slut i Uppenbarelseboken ännu en kvinna, som tronar på många vatten (folk) och sitta på ett vilddjur och på vars panna ett namn står skrivet: "*Hemligheten*"; det är kvinnan Babylon (Upp 17:1-6).

Kvinnan, som har gömt surdegen i kristendomens tre mått mjöl, är den falska kvinna, vars namn är "*Hemligheten*", nämligen "*Laglöshetens hemlighet*". Och intill änden skall denna kvinna fortsätta med att blanda all slags fördärvlig surdeg i gudsordets rena mjöl, så att både Lagen, Profeterna och Skrifterna blir genomsyrade därav. Bibeln säger, att ett allmänt avfall till slut skall följa (2 Tess 2:1-4 och 2 Tim 3:1-2). Surdegens hemlighet, läran om ett falskt gudsrike, skall nå sin mognad i "*laglöshetens hemlighet*" (2 Tess 2:7).

Kristendomens fallande kurva.

Vi ha i det föregående sett, huru i Kristi och apostlarnas dagar surdegen städse var en symbol för falsk lära och fördärvliga grundsatser, och vi ha ingen som helst rätt till att här i denna liknelse efter eget godtycke göra en annan tillämpning därav. Kvinnan har "*gömt*"; långsamt och oförmärkt har gudsrikesbegreppet omformats efter mänsklig smak, så att det förlorat sin ursprungliga rena, bibliska karaktär.

Den sista perioden i den kristna kyrkan är Laodiceas tid, då egenrättfärdighet och andlig skenrikedom till den grad råder, att man icke ens märker, att Jesus måste stå utanför och klappa på (Upp 3:20). Degen är här helt genomsyrad; därav också Herrens sorgsna fråga: "*Men skall väl Människosonen, då han kommer, finna tro på jorden?*" (Luk 18:8).

Fördärvliga partimeningar skola på smygvägar införas och anammas (2 Petr 2:1-2) av falska predikanter, som vandra efter sina egna begärelser (2 Petr 3:3). Snart skall man icke

längre fördraga den sunda läran; man skall kräva att få läran tillsatt med de egna begärelsernas surdeg, allteftersom det kliar en i öronen (2 Tim 4:1-4) och vända sig bort från sanningen till fabler.

Där det är surdeg, där kan omöjligen vara något spisoffer; där surdeg är, kan omöjligen Guds slaktoffers blod offras; dessa ting låta sig aldrig förenas. Frågan: *"Skall väl Människosonen, då han kommer, finna tro på jorden?"* besvaras med *"Ja"* av dem som utlägga liknelsen falskt, men Guds ord säger *"Nej!"* Och vi skola längre fram i liknelsen om fisknoten få ytterligare bevis härför.

Är ditt liv ett spisoffer?

Till slut en kort personlig tillämpning.

I Kristus måste vårt liv vara ett spisoffer, så att vi äro döda och uppståndna med Honom, söndermalda genom en hel överlåtelse åt Honom och övergjutna med olja samt beströdda med rökelse. Oljan är en bild av den helige Ande, rökelsen av bönen. Av spisoffret, som åts av prästerna, måste en handfull offras åt Herren. Vårt liv måste vara så inför andra, att det även är välbehagligt för Herren. Därför måste all surdeg rensas ut ur livet. I stället för att vara bemängt med det gamla livets surdeg, skall vårt liv vara uppfyllt med Andens olja, på samma gång som bönens rökelse gör det till en välbehaglig lukt. Sedan kunna de gröna axen vara rostade över eld, eller den mogna säden bruten eller malen; sedan må ugnen, pannan eller kitteln föra vårt livs spisoffer i beröring med elden. På vilket sätt det än blir malet, knådat, kokat eller bakat, så är det Herren *"välbehagligt"*. Det är ett spisoffer, ett Mincha, vilket hebreiska ord betyder "gåva", bestämd till att utdelas, men ock på samma gång är besläktat med Menuscha, vilket betyder *"vila"* eller *"vederkvickelse"*. Då vårt livs spisoffer är så tillrett, skänker det oss också fullkomlig vila och vederkvickelse. All uppblåsthet måste därvid undvikas. Guds rike består icke i mat och dryck; det är ej heller en sammanställning av lagparagrafer, rituella konster, vetenskapliga åsikter, politiska strävanden och ideella mål eller överhuvud taget några sådana ingredienser från den gamla mänskliga naturen. Spisoffret måste vara fint mjöl (3 Mos 2:1). Detta talar om att vara riktigt sönderkrossad. Och aldrig får Andens olja och bönens rökelse saknas.

Guds barn ha icke alla att vandra samma lidandets och prövningens väg. Spisoffret förekom i olika former, men det var dock alltid en bild av självförnekande helöverlåtelse. Först och främst måste vetekornet dö för att kunna bära frukt. Men skulle det dessutom tjäna till föda, måste det först söndermalas. Vidare måste mjölet knådas till kakor, som skulle genomborras och komma i beröring med elden. Allehanda former och prövningar måste den genomgå, vare sig trångmålens gruvliga ugn eller i den öppna pannan, varvid åtminstone ena sidan är fri för

elden och där man har utsikt åtminstone uppåt, eller i kitteln, där allt är mörkt och det ser ut, som om vi vore övergivna av både Gud och människor. Så har även Kristus på allt sätt och under alla former blivit prövad och frestad, men alltid var Han övertäckt med och uppfylld av den helige Ande. Då Han överlämnade sig såsom ett spisoffer för att bli döpt i Jordan, kom Anden över Honom, men... för att genom denne Ande föras ut i öknen och där frestas av djävulen (Matt 4:1).

Och vare sig vi provas genom våra egna svagheter eller ha att utstå bördornas eller föraktets eld eller anfäktas av Satan; sålunda på vilket sätt vår tro än provas – om blott oljan och rökelsen icke fattas och spisoffret förbliver fritt från den gamla surdegen, så skall det för Herren bli en välbehaglig lukt, och vårt överlämnande skall föra vila och vederkvickelse till vårt hjärta och öppna utsikten till livets ovanskliga krona, vår segerlön.

Församlingen har att följa Kristus och lyda Honom. Hon har att som Han genomgå förakt och förnedring och skall icke sträva efter storhet och inflytande i världen. Hon skall leva såsom en ren brud (Ef 5:31); 1 Kor 6:17). Hon måste rensa bort den fariséiska egenrättfärdighets- och skrymterisurdegen, rationalismens och bibelkritikens sadducéurdeg, politikens och världslikställighetens herodianska surdeg, liksom ock den gamla människans surdeg, vilken är elakhet och ondska. Alla dessa slag av surdeg har väl givit kristendomen en yttre tillväxt och en skenbar triumf, men de ha på samma gång genomsyrat det hela och sålunda gjort det odugligt till spisoffer. Till och med åt änglarna framsattes av Lot (1 Mos 19:3) och av Gideon (Dom 6:19) det som är osyrat; huru mycket mera borde då icke vårt liv offras såsom ett rent och obemängt spisoffer och slaktoffrets blod bevaras fritt från allt som är syrat (2Mos 34:25).

En gång gör Herren slut på surdegens fördärliga verk, och det sker i vedermödans eld, då skökan skall få sin fruktansvärda lön och sin rättvisa dom (Upp 17:16). Men om vi äro villiga att rensa ut all ond surdeg, skola vi en gång i den himmelska helgedomen få vara *"Hans ansiktes bröd"*. Väl är vårt eget kött oförbätterligt, men vi få berömma oss av Herren. Detta åskådliggjordes levande av tackoffret i 3 Mos 7:11 följ. De syrade kakorna i v. 13 äro nämligen en sinnebild av vårt eget jag, i vilket intet gott finnes (Rom 7:18). Så få vi berömma oss av Herren (Jer 9:23-24; 1 Kor 1:31), medan vi erkänna vårt eget fördärv.

Måhända åtskilliga finna denna utläggning av liknelsen ny. Vi uppmana dem i så fall att noga granska allt i Ordets ljus. Må vi böja oss för Ordet och följa detta och dess klara undervisning. Guds utsagor, hellre än fäderneärvda åsikter och traderade katolska doktriner. ■

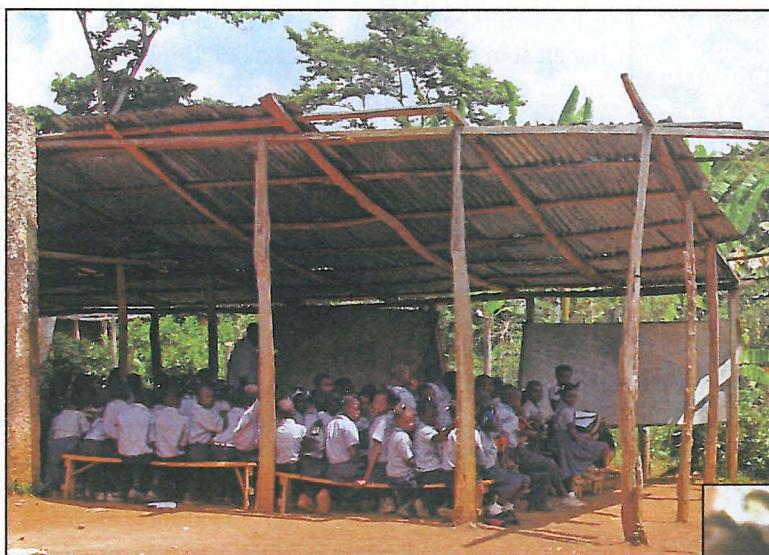
Midnattsropet efterlyser

I MR's arkiv saknas följande nummer: Nr 4 1961, nr 1, 4 och 6 1962, nr 20 1966, nr 2 1967 och nr 6 1991.

Om någon av MR's läsare har något eller flera av dessa nummer önskar vi låna dem för inscanning till tidningsarkivet.

Upprop!

Bilderna visar några av de 267 skolbarnen i haitiska bergsbyn Mont-Leon.

Skolan i Mont-Leon är i stort behov av nya lokaler. Mark finns att bygga på men det saknas resurser. En ny skola med plats för 300 elever är projekterad och vårt mål är att samla ihop tillräckligt med medel för att så snart som möjligt komma igång med bygget. De två senaste åren har missionen bekostat samtliga elevers skolgång.

Vi vädjar om hjälp för befolkningen i en svårt drabbad haitisk bergsby. Behoven av mediciner i kampen mot kolerans härjningar är stora. Likaså behövs hjälp med läromedel och andra förnödenheter. Församlingens utsända missionärer ser till att alla gåvor oavkortat når fram.

Lilla Ilaine Etienne 6 år uttryckte vid vårt senaste besök att Mont-Leon behöver ett eget apotek. Som det är nu finns inga mediciner att tillgå och för att träffa läkare måste invånarna gå över 5 km till Baptiste, där närmaste läkarstation finns. Denna vädjan är behjärtansvärd och vi sänder den vidare till tidningens läsare. Var med och stöd församlingens mission i östra Haiti.

PG 44 10 05 - 6